

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Madsen, Oscar.

Titel | Title:

Frøken Vandas Roman.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Gyldendal, 1896

Fysiske størrelse | Physical extent:

153 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

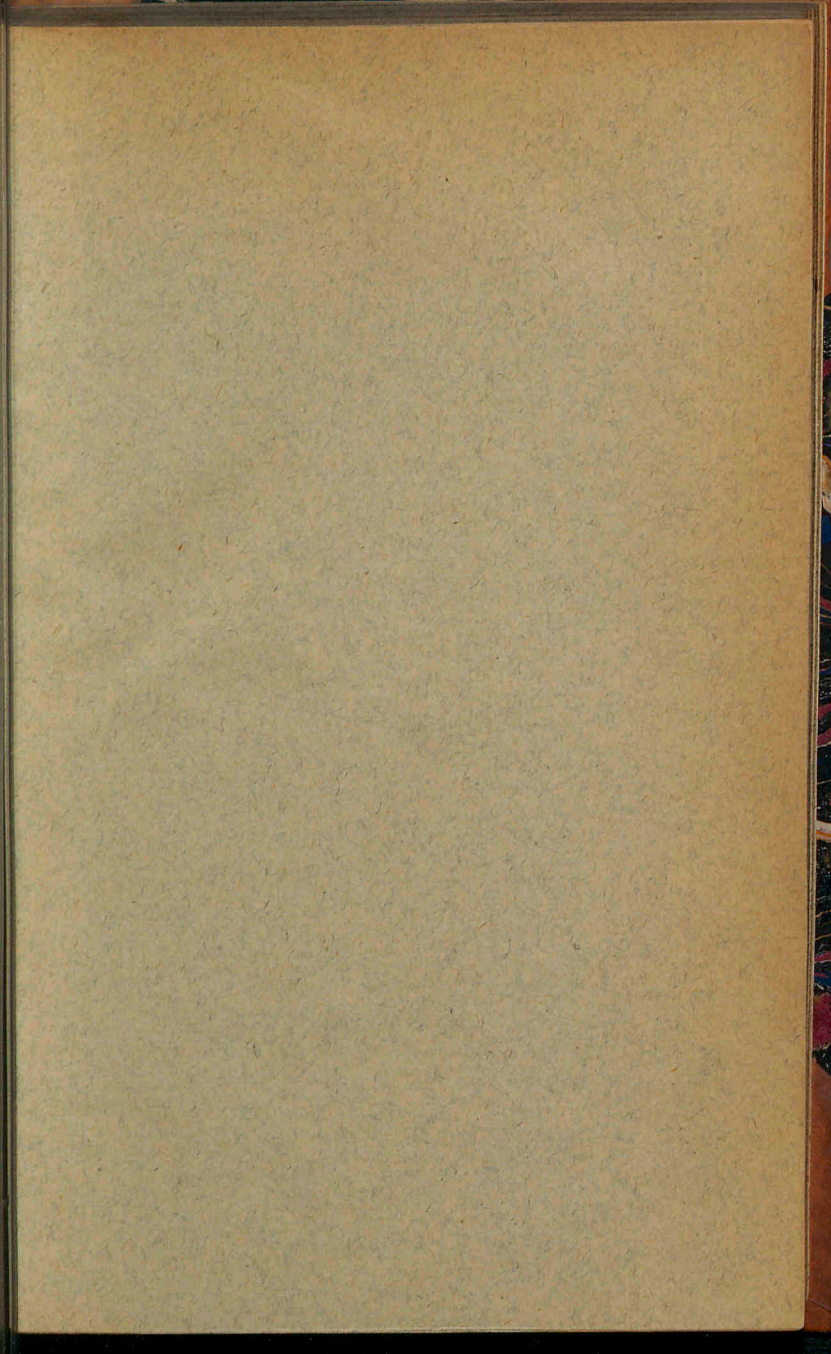
57-213.

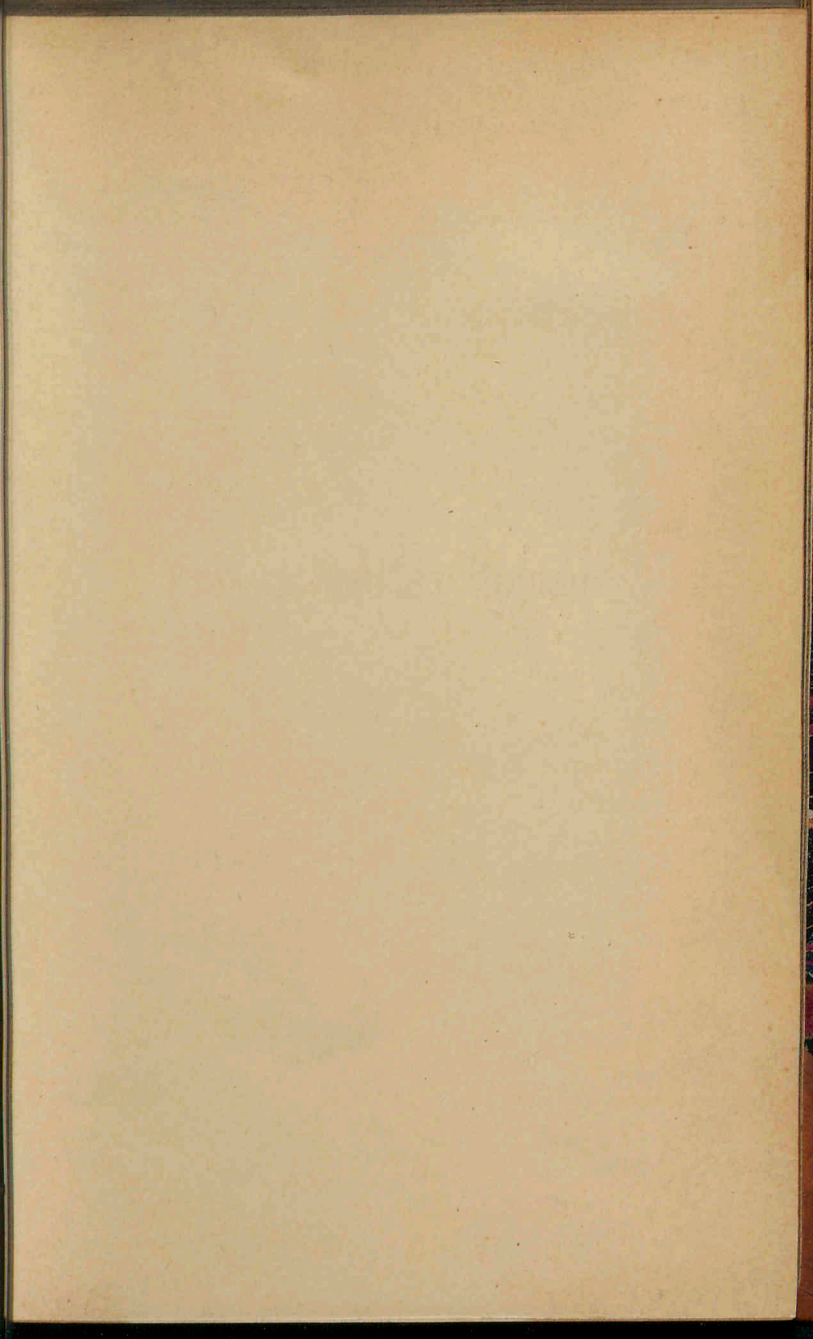
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

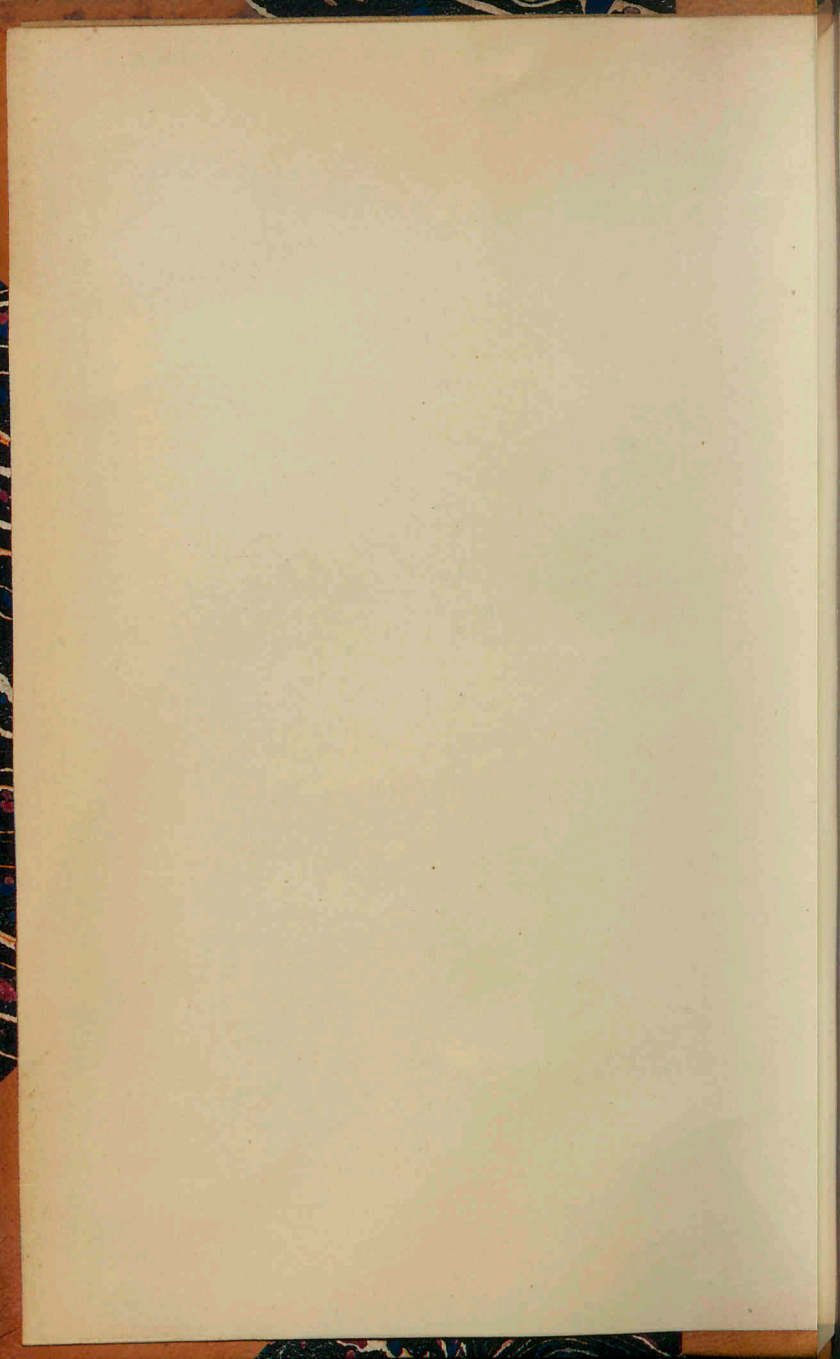

130024224865

Frøken Vandas Roman

HERBERT SPENCER

OSCAR MADSEN

Frøken Vandas Roman

KJØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHADELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

GRÆBES BOGTRYKKERI

1896

I.

Inde i Skoven er Skyggen grøn,
og der er svalt under Løvet.
Dér stod du for mig saa ung og køn,
og dog saa sælsomt bedrøvet.

Videre skulde og maatte vi frem.
Da bad du og græd, min Veninde.
„Her har vi fundet vort rette Hjem,
o, lad os blive herinde!“

Ud vi vandt, trods din bange Bøn,
ud til Landevejsstøvet.
Inde i Skoven er Skyggen grøn,
og der er svalt under Løvet.

Disse Verslinjer nedskrev Aage Vinther med flygtig Hu, medens en lyrisk Stemning i en stille Sommeraftenstund havde fundet Vej til ham. Formodentlig var den kommen gennem hans Kvistkammers aabne Vindu fra Solrøden, som udenfor luede svagt i den frie Horisont

over det store Jernbaneterræn og over St. Jørgensøens rolige Flade.

Da han var færdig med at skrive, nærmede han sig Vinduet og saa' ud. Dybt under ham, saa dybt, at han næsten blev svimmel ved at se derned, laa Klampenborgstationen, hvor der endnu i den faldende Skumring var Tummel og Færdsel af Folk, der vendte hjem fra Skoven med det netop ankomne Tog. Og det var ikke mere end en Time siden, at han selv, omgivet af en lignende Menneskestimmel, selvanden var stegen ud af en Jærnbaneakupé dernede.

En underlig Eftermiddag og Aften havde det været!

— — Det bankede paa Døren, og efterat Aage Vinther havde sagt den indtrædende Tjenestepige, at han allerede havde spist til Aften — hun kom med Spørgsmaal derom fra hans Familje, der boede i Etagen under ham — trak han sin magelige Rørlænestol hen til Vinduet og lod de sidste Timers Begivenheder paa ny vaagne til Erindringens Liv.

— — Frøken Vandas mørke og slanke Skikkelse stod med skarpe, sikre Omrids for hans Hukommelse, saaledes som hun var kommen ham i Møde, i den stramtsiddende sorte Jaket over den lyse Sommerdragt, med Straahatten paa

Snur over det svære, sortblanke Haar og den hvide Parasol skødesløst vugget paa den venstre Skulder. I Straahatten, huskede han ganske tydeligt, sad der en sort- og hvidspættet Fjer, der havde vippet og vippet i den sagte Sommerblæst med smaa fortrolige Nik.

Dernede — ret ud for Klampenborgstationen — var det, han om Eftermiddagen havde mødt hende. —

Hvorfor Aage Vinther netop den Dag havde besluttet at tage til Skovs, erindrede han næppe længer. Sagens var det kun for at lufte Bogstøvet af sig. Ret tæt og kvælende dryssede det sig stundom over den flittige unge Sprogstuderende i disse varme Sommerdage. Altsaa, han vilde have Luft, røre sig, se grønne Bøgeblade, vide, frie Skovsletter, aaben Synskreds uden Naboskab til Tegltage og Skorstenspiber.

Og saa løb han, paa sin Vej til Toget, lige paa Frøken Vanda.

Som altid, naar de mødtes, standsede de begge for at sige hinanden et Par ligegyldige Ord om Vejr og Vind, om gjensidigt Befindende.

„Hvorledes har De det hjemme?“

„Jo Tak. Og De?“

„Tak — ogsaa godt. Blot lidt forlæst.“

„Jeg i lige Maade.“

Dermed kunde Samtalen i og for sig godt

være endt og hver være gaaet til sit. Men Tilfældet havde villet, at Frøken Vanda, den Dag saa' ualmindelig godt ud, maaské fordi Varmen havde givet Liv og Rødme til hendes ellers lidt blege Kinder, der ingenlunde var fri for Fregner. Hvorledes det nu forholdt sig med Grundene dertil, havde Aage inviteret Frøken Vanda til at tage med i Skoven. Og uden mindste Omstændigheder havde hun taget mod Indbydelsen med den ganske rimelige Forklaring:

„Det kan der jo ikke være noget ondt i, saa godt som vi to kjender hinanden.“

Lidt efter sad de i Jærnbane-kupéen og kørte ad Klampenborg til.

Aage Vinther havde kørt flere Gange før til Klampenborg sammen med Damer, men aldrig i tvetydigt Selskab, og han behøvede altsaa heller ikke denne Gang at føle sig trykket af Situationen, fordi nogle af de Medrejsende med vanlig dansk Jærnbane-Uopdragenhed stak Hovederne sammen og fik travlt med at hviske. Heller ikke paa Frøken Vanda lod dette til at gøre Indtryk; de passiarede frit og utvungent med hinanden, medens Smaastationerne hurtigt gled forbi.

Og i Virkeligheden var der ingensomhelst

Grund til, at deres Samtale ikke skulde være utvungen og fri. Hun var hans Søsters Veninde fra Skoletiden, var i Barneaarene hyppigt kommen i hans Fader, Kancelliraad Vinthers Hus, lige til hun blev ung Pige, og var nu begyndt at komme der igjen, efter at hun i et Par Aar havde været borte som Huslærerinde hos en Godsejerfamilje paa Fyen. Meget jævnlig kom hun endda hos Kancelliraadens, en Gang om Ugen eller i det mindste hver fjortende Dag. Og aldrig var det med en Tanke faldet Aage ind at forelske sig i Vanda. Der-til, syntes han, kjendte han hende for nøje. Han vidste, hun saa' godt ud, ja, mere end det, hun var en kvik og nydelig ung Pige — men det var ogsaa det hele. I højere Grad end nogensinde før havde han faaet Øje for disse hendes ydre Fortrin i Løbet af den halve Times Tid, han sad lige overfor hende i Jærnbane-kupéen, uden at nogen af dem gjorde sig Tanker ved, at deres Øjne idelig mødtes.

— Hurtig var Klampenborg naaet. De stod af Toget og gik op igjennem Skoven ad Vejen, der fører til Ulvedalene.

Straalende Sommervejrlyste omkring dem. Og skønt det var en Hverdag, var der mange Mennesker ude. Fra Tid til anden mødte de Bekjendte, der hilste. Og trods deres Enighed

om det ganske naturlige i deres Følgeskab, havde Aage mere end én Gang den Fornemmelse, at han kunde føle det paa sin Ryg, naar de forbipasserende vendte sig og saa' efter de to unge.

Frøken Vanda var i godt Lune, spøgede og lo.

Med ét udbrød hun:

„Ja, dette er jo ganske vist noget andet end at være til Aftentimer hos Frøken Zahle.“

„Hvad for noget? Skulde De have været til Aftentimer hos Frøken Zahle?“

„Naturligvis. Jeg var jo paa Vejen derhen, da jeg mødte Dem. Det er morsomt for en Gangs Skyld at skulke af Skole.“

„Det var et stort Offer for min Skyld.“

„Ja, grumme stort. Skøn nu paa det.“

Frøken Vanda lo med Ansigtet vendt imod ham.

Han havde med ét opdaget, at hun ejede blanke, grøngraa Øjne, der spillede og missede med Vipperne som en kælen Kats, og smukke hvide Tænder; ikke disse altfor regelmæssige Tænder, der leder Tanken hen paa et Plankeværk, men friske og bidstærke og mælkehvide, Overmundens Fortænder sad lidt skævt.

Samtalen var stadig i god Gang. Mest var det hende, der talte, og han lod hende

lystig pludre løs uden at anstrænge sig med at høre altfor meget efter. Ovenpaa Dagens trættende Studieslid badede hans Tanker sig, løsslupne og kaade, som nøgne Barnekroppe i den rene Sommerlufts Strømme, drak Skovduft og Solskin ind med tørstig Fryd, der lidet spurgte og bekymrede sig om noget andet. Hvad hun kunde fortælle ham — det vidste han paa Forhaand saa nogenlunde: Beretninger fra det Kursus, paa hvilket hun forberedte sig til Skolelærerindeexamen, og Lovprisninger over hans egen Familje, som hun af gode Grunde ikke kunde sige ham noget nyt om.

Nu og da forsøgte hun ogsaa at anslaa en Naturstemning, hvortil den idylliske Skovegn, de langsomt vandrede igjennem, vel kunde afgive Stof. Men heri afbrødes hun straks af Aage. Med al sin stille, modtagende Glæde for det skønne omkring ham, afskyede han dybt Naturskildringens Banalitet, baade mundligt og paa Tryk, og var ikke langt fra med Wessel at sige: Herregud, man véd dog, hvordan en Mark sér ud, naar den er grøn.

Behændig gav han altsaa Samtalen en mere haandgribelig og praktisk Retning ved at fortælle, at han var sulten. Frøken Vanda var ærlig nok til at tilstaa det samme.

— Paa „Fortunen“ fandt de et Lysthus og en tjenstvillig Opvarter, bestilte Mad, spiste og drak med god Appetit, stadig i jævn og lun Passiar, der kun drejede sig om allehaande nærliggende, dagligdags Ting, uden at Aage gjorde blot det svageste Tilløb til Kurmageri. Selve Tanken derom forekom ham latterlig og flov; i sin Søsters Veninde saa' han stadig kun den gode, gamle Bekjendt.

I Haven omkring dem sad mangfoldige andre Mennesker, der ligeledes spiste og drak, alt medens de mellem Mundfuldene kiggede paa Udsigten, udover Skovtragten omkring Bernstorff Slot, udover Øresundet, hvis blaa Stribe i den lyse Aften endnu skimtedes i det fjærne. En enkelt Familie med talrige Børn havde bestilt Vand paa Maskine; Husmoderen lavede Thé, medens Rollingerne legede i den grønne Plæne og forgæves søgte at faa Sigte paa nogetsomhelst igennem den store Drejekikkert. Det hele var saa hverdagslig og trivielt en Idyl, at Solen tilsidst blev ked af at sé derpaa og med en sidste, søvnig Gaben trak Løvhjærget i Vest som Nathue over sin ildrøde Skaldepande.

Dette gav Aage Anledning til at sé paa Uhret. Klokken var henad ni, det befandtes at være Tider at tænke paa Hjemturen. Op-

varteren stillede sig tilfreds, og langsomt gik de ned ad Skovvejen igjen. Uden at standse gik de over Dyrehavsbakken, hvor der var mange Mennesker og meget Liv. Gyngerne gik, ved Skydeapparaterne smældede Skuddene, Pjerrot aad Blaar, berusede Gæster stimedede til Sangerindeteltene og fra den aabne Danseestrade skingrede Valsemusikens brutale Horn.

— Forbi det sidste Telt kom de ud fra Dyrehavsbakken, ind igennem den skumrende Skov, medens den durende Støjen langsomt tabte sig og døde hen i Ensomhedens Stilhed omkring dem.

Vanda havde taget hans Arm og klyngede sig tungt til den, medens de fulgte en noget ujævn Sti. Nu og da snublede hun over en Trærod. Samtalen mellem dem var efterhaanden gaaet i Staa. Stilheden søndredes kun af deres Skridt og af det vaagnende Fuglenyn, der i Halvmørket pippede frem af Krat og Grene, først i spæde, prøvende Enkelttoner, snart stærkere og stærkere i lange, runde og bløde Fløjt.

„Hvilket Eventyr De har ført mig ud paa i Aften!“ hviskede Vanda. Og hendes Kind var i dette Nu nærværende hans.

„Eventyr —“ svarede den stadig lige koldsindige Aage — „Naa ja, jeg kalder det hele

en komplet Hverdagshistorie. Vi søgte Luft, vi søgte Selskab, fandt hinanden og forslog Tiden sammen som gode Kammerater. Det er det hele — og andet ligger der jo ikke i det!“

„Nej, naturligvis ligger der ikke nogetsomhelst andet i det,“ bekræftede Vanda, lidt tungt.

Ad Sidevejene, med hvilke Aage var særlig godt kjendt, havde de krydset sig op mod Hovedlandevejen og nærmede sig Jærnbane-stationen. De kunde høre Raslen af Toget, der netop ankom fra Kjøbenhavn, høre Lokomotivets Piben, medens det brusede frem for at vende paa Drejeskiven.

Saa var det, at Vanda, lidt før de naaede Landevejen, med et pludseligt Ryk holdt ham tilbage.

„Hvad er der paa Færde, kære Frøken?“

„Staa kun stille et Øjeblik. Jeg vil trække Vejret rigtig dybt og langt her i denne dejlige, svale Skovluft. Hvor Fuglene synger! Og hvor Mørket dufter omkring os! Vi naar jo tidsnok til Vejen og til det kedsommelige Tog.“

Og de stod stille inde i den dunkle og svale Skygge og trak begge Vejret, langt og dybt.

Saa sukkede hun let.

Og ud gik de paa Landevejen og var faa Minutter efter ved Stationen.

I én af Klampenborgbanens aabne Vogne kørte de hjem. Der var mange Mennesker omkring dem, de sad hinanden nær, nu og da strejffede deres Hænder hinanden.

Vanda var bleven tavs og drømmende. Heller ikke Aage sagde noget. Men i Tavs-heden kom de umærkelig hinanden nærmere. En blød, sentimental Stemning kom op i Aage, han syntes med ét, at han dog ikke kunde lade deres frie og glade Udflugt løbe til Ende uden at sige hende sin Tak i varme og hjærtelige Ord. Sagte tog han hendes Haand i sin og begyndte med dæmpet Stemme:

„Kære Frøken Vanda“ — —

Men en plump og raa Bemærkning brød skurrende ind i hans Stemning. Et Par zünftige Kjøbenhavnere, der sad faa Pladser fra Vanda og Aage, ledsagede deres højroastede og tvangfri Skæmt med en skraldende Latter.

Vanda havde hurtig trukket sin Haand til sig, medens Blodet fór hende til Kinderne. Harmfuld saa' Aage henimod Fredsforstyrrerne, men opnaaede kun at blive Genstand for et haanligt Grin og bagefter en truende Stirren. Han fandt ingen Ord hele Resten af Turen.

— — Ved hendes Gadedør i Kjøbenhavn havde han sagt hende Farvel.

„Tak for i Aften,“ havde hun hvisket,

medens de kattekælnø Øjne spillede imod ham, blanke i Lyset fra den nærmeste Gadelygte. „Vi sēs jo snart igjen.“

„Ja, det undgaar vi jo ikke,“ spøgede han til Svar.

„Fy“ — lød det langt og mildt bebrejdende. Og Gadedøren var faldet til efter hende.

— Paa Hjemvejen havde han indskærpet sig selv, at nu gjaldt det at være forsigtig.

Ja — forsigtig!

Thi han havde med ét opdaget, at han havde Grund til at passe paa. Ellers blev han sandelig forelsket, og det vilde jo være det værste af alt. Hvad var det ogsaa for et Indfald, han havde haft? Og hvad maatte hun tro om ham — den lille Vanda, Søster Maries Veninde? Nu vilde sagtens Marie i al Fortrolighed faa Beretning om denne usalige Skovtur, saa skulde der hviskes og tiskes og sladres og gives gode Raad. Og Herren véd, hvormed alt det kunde ende!

I Grunden var det hele en yderst fortrædelig Historie!

— — Og alligevel hensank Aage i Drømmerier, medens han sad ved sit aabne Vindue og saa' den sidste røde Glans slukkes bagom St. Jørgensø og Søndermarkens fjærne, blaa

Kroner, af den Nedgangssol, der havde lyst
for hans og Vandas Aftenvandring.

Og endnu en Gang gjennemlæste han ved
det sidste, sene Dagslys det lille Digt, han for
lidt siden havde grebet sig selv i at skrive:

Inde i Skoven er Skyggen grøn,
og der er svalt under Løvet.

II.

Kancelliraad Vinthers havde faaet fremmede til Thé.

Og efter Aftensmaaltidet var Aage mod Sædvane bleven hos sin Familje og dens Gæster i Stedet for at begive sig op paa sit Værelse og fordybe sig i „Rolands-Kvadet“, hvis knudrede, oldfranske Vers han i de Dage huggede sig igjennem med en udholdende Gævhed, der ikke behøvede at blues for selve Sagnhelten og hans Dyrendal. —

Alle var samlede i Dagligstuen. Hængelampen var tændt og sendte sit dæmpede, gule Lys ned over det store, ovale Bords mørk-blanke Mahogniflade, der var gjort ryddelig til Whistpartiet. Den høje, svære Kancelliraad havde overfor saa dagligdags Gæster som de tilstedeværende gjort sig det mageligt. Klædt i sin temmelig udslidte Hjemmefrakke, med tyrkisk Fez paa Hovedet, sad han bekvemt i sin Lænestol

med den lange Pibe hængende i den ene Mundvig, beskæftiget med at give Kort med langsom og omhyggelig Grundighed, uden at tage Del i Samtalen. Desto livligere gik denne mellem de tre gamle Damer. Den lille, spurvelette Kancelliraadinde, hvis hvasse Bøstethed og sikre Meninger stod i den fuldstændigste Modstrid til hendes spinkle Ydre, førte i Regelen Ordet. Nu, da Spillet skulde begynde, var hendes Tilhørerinder dog ikke saa opmærksomme som under vante Forhold. Den gamle, graahærdede Fru Feddersen rettede paa sit højthyttede, kappelignende Hovedsæt og fulgte med alvorsfuld Mine Kortgivningen, som om det var noget grumme højtideligt, der skulde til at foregaa. Den lidet yngre Fru Buch havde fremdraget et mørkegrønt Futteral og taget Brillerne ud. Nu tørrede hun dem omhyggeligt med sit Lommetørklæde og satte dem under mange Omstændeligheder paa Næsen.

Til Stuens Udkanter trængte Lampelyset sparsomt hen. Af Halvmørket ved det ene Vindu — hvor et Hjørne mellem Vinduet og Bogskabet gav Plads for en rummelig, gammel-dags Bedstefaderlænestol, ret en hyggelig Krog til at forputte sig i — dukkede to unge Pigers Profiler frem — Maries og Vandas. Vanda sad i Lænestolen, magelig tilbagelænet; forover-

bøjet paa en lavere Stol ved Siden af hende havde Marie travlt med hviskende at betro sin Veninde en Mængde vigtige og interessante Hemmeligheder, der nok ogsaa vedrørte Aage, thi saa tit han paa sin Gang frem og tilbage over det bløde Gulvtæppe, der fulgte Stuen i Længden, nærmede sig denne Gruppe, forstummede Samtalen og lød der en dæmpet, lidt drilsk og æggende Latter fra Vanda.

Ved Aftensbordet havde Aage iagttaget hende omhyggelig. Og det havde slaaet ham, hvor séende han pludselig var bleven. Aldrig før havde han saa nøje lagt Mærke til hendes ranke Skikkelses fine og fornemme Linjer. Den tarvelige, sorte Kjole, hun bar, sad glat og stramt om den smalle Midje, over det spæde Bryst, de runde, skøntformede Skuldre. Det matblege Ansigt under det rige, ravnesorte Haar, den lille, sipne Næse, Munden med de hvide, uregelmæssige Tænder, de spinkle Haandle, de lange, smalle Fingre — alt havde han sét og indpræntet sig det hele Billede. Men kun faa Ord havde han talt til hende, og ingen af dem havde hentydet til den lille, ulovlige Skovtur. Det Minde — fornam Aage med stigende Sikkerhed — gjemte de begge som en glad Hemmelighed. Og han var ganske vis paa, at heudes Samtale med Marie drejede

sig om helt andre Ting. Det havde han læst i et beroligende Blik fra Vandas Øjne.

Derfor blandede han sig heller ikke i deres Ordvexel. Han vedblev sin Gang frem og tilbage i Stuen, og sporede nu og da, at Vandas Øjne i Smug fulgte ham, medens hun sænkede dem, saa de mørke Øjenhaar tegnede en Skyggefrynse mod Ansigtets blege Lød. Hun saa' ham uden at sé op. Hænderne holdt hun i en magelig Stilling foldede bag Nakken, saa at de oprakte Arme i de stramme Kjoleærmer fik Lejlighed til at lade deres faste, spinkelrunde Former træde frem. Med den ene Fodspids klappede hun i nervøs Takt, op og ned, paa Skamlen foran Lænestolen.

Fra Gruppen i Stuens Midte lød de Spilendes dæmpede Bemærkninger og Udbrud over de forskellige Mærkværdigheder, den skiftende Kortlykke havde i Følge. Fra den hyggelige Krog ved Vinduet summede stadig de unge Pigers lavstemmede Tale. Og Lampens fredelige Syngen gled stilfærdig ind i Værelsets milde og bløde Aftenstemning. End ikke Lyden af Aages Skridt forstyrrede Freden. Det bløde Gulvtæppe gemte den bort.

Naar Aage nu og da stod stille og et Øjeblik fulgte Spillet's Gang, kunde det hænde, at Kancelliraadinden saa' op paa ham med et

Udtryk af Nysgærrighed eller Forundring. Det lignede slet ikke hendes flittige Søn saaledes at afvige fra sine daglige Vaner. En enkelt Gang gled hendes Blik fra ham hen til Vanda og tilbage igen, som om hun flygtig spurgte sig selv, om Forklaringen monstro skulde ligge i den Retning. Hun syntes straks beroliget: Aage viste jo aldrig før sin Søsters Veninde, der var som hjemme i Huset, nogen Opmærksomhed, Og det var da tydeligt nok, at han heller ikke gjorde det nu.

Tværtimod — Aage var nu bleven ked af sin ørkesløse Slentren uden dog at kunne tænke sig noget som helst, han i Øjeblikket gad tage sig for. Arbejde — nej, dertil var han allermindst stemt. Samtale havde han heller ikke Lyst til. Der laa i hans Sind en tung Uro, han ikke søgte at forklare sig. Han havde en Følelse af, at noget var i Gære, noget vilde ské, noget, han paa én Gang længtes efter og frygtede.

For at gøre en brat Ende paa alle nervøse Fornemmelser, gik han ind i Spisestuen, hvis Fløjdøre til Dagligstuen stod halvt aabne. Han tændte en Cigar, stillede sig ved Vinduet og begyndte sagte at tromme paa Ruden, medens hans tankeløse Blik i Sommeraftenens blaagraa Dæmring saa' Gasblus paa Gasblus blinke frem

i den store, aabne Horisont. Over Jærnbane-terrænet straaledede hvidt det elektriske Lys, i Lokomotivremisen brændte som røde Baal et Par Maskiners Semaforer; gule, røde, grønne Signallanterner spredte hist og her farvet Lys over de sorte Skinneveje. Et Train fór buldrende ud fra Nordbanestationen og smuttede som en smidig, leddelt Snog hvislende hen under første og anden Jærnbanebro — blev saa borte bag høje Huse. Udvéen gled vagt med i Togets Følge, sagte, i uvisse Drømmerier vuggedes hans Tanker paa fjærne Luftbølger hen i denne blaanende og lysbrudte Dæmring. Der var et Øjeblik, da Aage helt havde glemte baade sig selv og dem i Sideværelset.

Stemmerne derindefra vakte ham igen. Han hørte sin Moder give Marie en eller anden Besked, som hun skulde bringe videre til Tjenestepigen. Saa lød der Skridt gennem Stuen, hvor han opholdt sig, og Søsteren tilkastede ham paa sin Vej ud til Køkkenet et flygtigt:

„Naa, dèr staar du og filosoferer. Du er rigtig underholdende i Aften.“

Døren faldt til efter hende med et Smæld, før Aage havde tænkt paa at svare.

Fra Dagligstuen lød nu Kancelliraadens dybe, godmodige Basrøst:

„Aa, lille Vanda, du kunde tjene mig i at aabne et Vindu inde i Spisestuen for Røgen. Fru Buch sidder hele Tiden og hoster.“

„Gærne, Hr. Kancelliraad,“ svarede Vandas Stemme.

Sagte Trin lød — Frøken Vanda stod i Stuen hos Aage. Han nikkede til hende uden at sige noget og hjalp hende at aabne Vinduet og sætte det paa Krog. Under dette Arbejde mødtes deres Hænder.

Et Sekund lænede hun sig ved hans Side over Karmen og saa' ud;

„En vidunderlig Aften — hvor stille, hvor smuk,“ sagde hun. „Og saa alt det brogede Liv derovre —.“

„Ja — her er kønt,“ svarede han kort.

„Er det derovre, *du* er falden i Tanker?“ lød det pludseligt hviskende og hurtigt, tæt i hans Øre.

Han vendte sig imod hende, mødte de mørke Øjnes lange, dvælende Blik. Og uden Overvejelse eller Tøven lagde han Armen om hendes slanke Figur, og Vanda smuttede ind i hans Favntag, gled straks efter ud igen, men forinden havde hendes Læber mødt Aages. De var hede og tørre og brændte mod hans Mund i et kort og stille Kys.

Saa faa og lidet sigende var Ordene, der

blev talte. Saa ringe og tilfældig var Anledningen, der drev de to i hinandens Arme.

Straks efter gik hun ind til de andre og sagde et Par Ord til Kancelliraaden i en rolig konverserende Tone. Fra Sideværelset beundrede Aage hendes Koldblodighed for lidt efter at følge hendes Vej og slaa sig ned tæt ved de spillende.

Vanda satte sig ikke. Hun blev staaende bag Kancelliraadens Stol, saa at hun nu og da over Hovedet paa ham kunde sende Aage et skælnsk og sødt Blik. Marie havde stadig travlt med Husholdningsbeskæftigelser.

*

*

*

Klokken slog elleve paa det store, forgyldte Dagligstue-Uhr. Kancelliraaden skød Kortene sammen og gjorde Kvartøresregnskabet op. Og de gamle Damer rejste sig for at faa Overtøjet paa.

„Ja, De kan sagtens, Fru Feddersen,“ bemærkede paa dette Tidspunkt den fortræffelige Fru Buch. „De kan køre med Sporvognen lige til Deres Dør. Men hvad skal jeg sige, som maa *gaa* den lange Vej hjem? Det nytter vel ikke, man beder Kandidaten om Følgeskab?“

Fru Buch saa' paa Aage med et bøn-faldende Blik.

Dette vilde under almindelige Omstændigheder ganske vist ikke have nyttet noget. Stor blev da gamle Fru Buchs Forbavselse og Glæde, da „Kandidaten“ uden Tøven stillede sig til hendes Tjeneste. Selv Kancelliraadinden maatte studse over Sønnens ualmindelige Galanteri.

Dog, Aage vidste, hvad han gjorde.

Han havde udregnet, at Vanda skulde noget nær samme Vej som Fru Buch.

*

*

*

Men hvor Vejen syntes ham uendelig lang til den Sidegade til Sortedams Dosseringen, hvor Fru Buch boede.

Den henrykte gamle Dame havde bemægtiget sig hans Arm, og det hjalp ikke, at Aage søgte at fortæne Gangen. Fru Buch gik med ganske smaa Skridt og talte uafbrudt, snakkesaligt og bredt. Ved Aages anden Side gik den tavse Vanda, der end ikke søgte at indføje noget Ord i Samtalen. Men nu og da mødtes hans venstre og hendes højre i et fast og inderligt Haandtryk. Naar en Fodgænger nærmede sig, slap de hinanden igjen.

Lang og drøj var den Tur. Omsider fik

den dog Ende. Men Maalet var ikke fuldt, før de havde ledsaget den gamle Frue, ikke blot til hendes Gadedør, men ogsaa op ad Trapperne. Den gode Fru Buch var ikke helt fri for at tro paa Spøgelser og sagde derfor, at Portnerens Kat var saa slem til at ligge paa Trappegangen og hvæse.

Endelig lukkede da Døren sig efter hende.

Paa Nedturen ad Trapperne omfavnede Aage og Vanda hinanden tæt og inderligt, og uden at et Ord blev sagt, brændte Mund mod Mund i hede Kys.

III.

Smal og hvid trak Dosseringen i Maaneskinnet sin faste Grænsestreg langs Sortedamsøens blinkende og vuggende Sølvstæppe. De høje Huse ved Vejen og de smaa Haver foran Husene — alt flød og rislede i de hvide Strømme. Over det frie Rum udover Søen hvælvende en mørkeblaa Himmelbue sig, besat med smaa-bitte gnistrende Sandskorn-Stjærner, hvis Glans blev døsigt og mat mod Fuldmaanens Lys.

Under dette store, blanke Lys vendte Aage og Vanda Ansigterne mod hinanden. Og uden at se til Højre eller Venstre, om der var Folk i Nærheden, saa' de hinanden længe ind i Øjnene og lod saa deres Læber mødes endnu en Gang.

Saa gled hendes Arm sagte ind under hans, og de begyndte at følge Vejen.

Men mange Skridt havde de ikke gaaet, før de atter stod stille.

Det var hende, der standsede ham med det undrende Spørgsmaal:

„Men hvorledes i Alverden er dog dette gaaet til? Jeg forstaar det slet ikke, begriber ikke et Ord af den Lykke, der saa pludselig er strømmet ind over mig.“

„Kæreste Vanda — hvad er der at begribe, at forstaa? Du er ung og jeg er ung, og jeg er glad for dig, og du er glad for mig — og saa slutter vi os sammen.“

„Ja, slutter os sammen, slutter os sammen,“ gjentog hun i en eftertænksom Tone.

Hendes Stemme skiftede Klang, da hun straks efter sagde:

„Men lige ubegribeligt bliver det dog. Dér har jeg gaaet Aar ud og Aar ind og set paa dig og du paa mig. Hele Tiden har jeg syntes om dig, fundet dig forfærdelig rar og god, men altid var du saa kold som en Istap. Det var næppe, du gad tale med mig, knapt nok du saa' til mig, før nu forleden Dag, da vi var sammen i Skoven. Først den Dag forstod jeg, hvad der havde skjult sig under al din Kulde. Husker du det Øjeblik, vi stod stille inde i Skoven, jeg vilde saa nødig ud paa Vejen igen. Saa ubeskrivelig glad og lykkelig var jeg hos dig. Jeg forstod ikke, at du ikke allerede den Gang tog mig i dine Arme.“

Herpaa svarede Aage kun med et kærligt Smil, imedens han tog hendes Arm tættere ind til sin. Hvorfor skulde han fortælle hende — netop nu, da han saa fuldt og fast fornå, at han elskede hende — at hendes Følelser havde været rappere i Væksten end hans, at han et Øjeblik endog næsten havde følt sig tagen af hende ved Erobring? Desuden var det sagtens noget Snak af ham, en komplet Indbildning. Naturligvis havde Kærligheden til hende ligget og slumret i ham, længe før den fælles Udflugt hin Eftermiddagsstund kom til og løste de bundne Tanker.

„Men ligemeget med det,“ fortsatte hun i en glad, næsten jublende Tone. „Vi *har* hinanden nu — ikke sandt — og vi er lykkelige derover. Hvor meget har vi ikke at tale ud om! Hvor mange Følelser har vi ikke at dele! Aa, du, hvor vi skal more os sammen.“

Og hendes Stemme næsten knækkede over af længe indestængt Fryd, der nu fandt Luft.

Han saa' en Smule betænkelig ud, i Grunden var han helt overvældet af hendes strømmende Veltalenhed, men han fandt alligevel, at hendes sidste Vending klang lidt besynderlig.

„Naturligvis,“ sagde han, „naturligvis skal vi more os sammen, men vi maa alligevel ikke glemme den store Alvor i dette —“

Hun lo ham højt ind i Ansigtet:

„Aa, Alvor — blæse være med din Alvor, du Bogorm, du støvede Pedant. Fy skamme dig. Tror du det er derfor, jeg har taget dig om Halsen og kysset dig og kaldt dig min egen, storartede Aage for at faa et Kursus af dig om Alvor og om Pligter og om alt, hvad vi nu bør tænke paa? Skamme sig, skamme sig — tror du, der er Plads for Alvor i en saadan lykkelig Time — i en saadan velsignet Nat — se, hvor Maanen lør dig ud!“

Og virkelig sad Maanen paa sit høje Stade, og hele dens Ansigt fortrak sig til det bredeste Smil over den stilsfærdige, betuttede Elsker og det forsorne, overgivne Pigebarn, der nu hastig med Kærtegn og Skæmt jog alle hans Alvors-tanker — dem, han mente at skyldte selve Situationen — paa Flugt.

Siden Drengeforelskelsens Dage havde Aage Vinther ikke kendt til Erotik. Et strængt og pligtmæssigt Flidsarbejde havde fyldt hans Dage og gjort ham til ikke saa lidt af det, Vanda nu kaldte en Bogorm, en Pedant. Under alt dette havde Kærlighedsdrømmen boet i hans inderste, hans Allerhelligste. Med ærefrygtsfuld Anelse havde han set den Dag i Møde, da det store, det vidunderlige vilde

komme, Tilværelsens rigeste Stund, Livets Lykkefest.

Nu var det store, det vidunderlige altsaa kommet. Men saa ganske modsat alle hans regelret udtænkte Forventninger. Han gik jo ikke, ydmyg glad, bøjet under en Guddoms stærke Bud, ind i Eros' Tempel til Andagt og knælende Bøn. I Leg droges han derind af kællende Amoriner.

Og en Stund varede det, før han ret sansede og fandt sig selv overfor denne For-
elskelsens Overraskelse.

Det var dog en vigtig Begivenhed, der var sket. At binde sin Skæbne, sin Fremtid til en andens, at forlove sig med andre Ord — det var dog ikke noget, man kunde tage i lutter Løjer og Fjas.

Vanda ved hans Side saa' paa Maanen og lo og smaanynnede og lo igen og knugede sig ind til ham. Og paa en ensom Strækning af Vejen trallede hun højt:

„Holder du af mig,
holder jeg af dig,
alle mine Levedage.
Sommeren er kort,
Græsset blegner bort,
vender med vor Leg tilbage.“

Nogle alvorlige Ord, syntes Aage, burde dog siges.

Og i en dyster Tone spurgte han med ét:

„Og du er altsaa virkelig sikker paa, Vanda, at du holder af mig?“

Hun stod stille og saa' forbavset paa ham:

„Det var et Spørgsmaal! Hvorfor gaar vi ellers her — *bras dessus, bras dessous* — og sværmer i denne henrivende Aften? Ja, hvis du ikke selv kan mærke, at hver Tanke i min Sjæl, hvert mit Blik, hver Tone i min Stemme holder af dig — som nu min Haand, der kniber min uartige Dreng i Armen — saa skal du slet ikke tro det.“

Han troede det, men holdt alligevel ikke af de franske Ord, hun føjede ind i sin Kærlighedsforsikring.

„Og har du aldrig holdt af nogen anden end mig?“ fortsatte han sine Spørgsmaal.

Hun tav et Øjeblik, lo saa op:

„Nu bliver du med ét saa forfærdelig nysgærrig.“

Men straks derpaa blev hun meget alvorlig og vedblev:

„Jeg vil være ærlig mod dig, Aage, jo, jeg har holdt af én, eller bildt mig ind at holde af ham. Men det er længe siden og

ganske anderledes, slet ikke som jeg holder af dig. Det er blot en dum, gammel Historie, vi ikke skal bryde os om. Vi skal være lykkelige, vi to, og glade for hinanden, vi to muntre Kammerater. Ikke sandt?"

Hun saa' paa ham og kunde i hans Øjne læse et nyt Spørgsmaal, som hun foregreb med sit Svar:

„Nej, det nytter ikke noget. Jeg siger ingenting, ikke mere end jeg har sagt. Dermed skal min Aage lade sig nøje. Tro mig, min Ven, du har intet at frygte. Ingen Skinsyge behøver at være mellem os paa vor Lykkes første Aften.“

Dermed maatte Aage slaa sig til Taals. Rigtig fornøjet var han ikke med den Besked, han havde faaet.

Men den lille Misstemning forsvandt hurtig for Vandas kærlige Ord, der svøbte sig om ham som bløde, uimodstaaelige Kærtegn, randt som sød Musik gennem hans Øren, der denne Aften første Gang fornam en Kvindes Elskovstale.

Fra Under til Under gik han, sælsomt betagen, reven hen. Ja, dette, dette var den nye Verden, dette var Guanahanis Strand, med det evige Sus af høje, glade Palmer under skyfri.

mørkeblaa Himmel. Dette var den jomfruelige Jord, den han knælende skulde kysse, før han formastelig betraadte den. Hedt og ungt svulmede hans Hjærte af den første Kærligheds store, rige Opdager-Fryd.

Og at dette var hende, hende, han havde kendt saa godt og dog saa usigelig lidt!

Hvor var den trevne, anstandsmæssige Skolelærerinde-Aspirant mon svunden hen med sin sikre, gammelkloge Mine? Hvor var Søsterveninden bleven af med den sipne Næse, den sipne Holdning, den sipne Tale, der saa udmærket forstod at føje sig graat ind i hans Hjems stive og enkle Hverdagskolorit? Alt gammelt var jo forbigangent, se alt var blevet nyt. Ved hans Side vandrede den friskeste, frejdigste, kaadeste Ungmø, der nogensinde paa lette Saaler traadte Guds fornøjede Jord. Og denne dameagtig sikre, holdningskorrekte Skikkelse var bleven veg og myg i hans Arme. Og denne tørt konverserende eller fornuftigt, adstadigt snakkende Mund havde han følt ung og brændende under sine Kys.

Fra Under til Under gik han — langt, langt ind i Eventyrets Lande. Hvad var der ikke skét med ham selv? Hvor let og fri følte han sig med ét om Hjærtet! Lyst var

der før og mørkt ibag. Alvoren og Hensynene fra før var glemte — nu lo han selv over, at de et Øjeblik havde paatrængt sig ham, at han efter gammel Vane havde spurgt: Hvorfor, hvorfra, hvorledes? Ung som ingensinde før, ung første Gang i sit Liv, saa' han Glæden slaa alle sine Døre vidaabne for ham og skred ind gennem Portalen med et frejdigt „jeg griber til“. Og han følte en stærk, ubændig Trang til i sine hule Hænder at samle al Natten og Maanen og Stjærnerne og hendes Kys og Kærlighedsord og knuge det altsammen inderligt, voldsomt til sine Øjne og sine Læber.

— — — Uden selv at lægge Mærke dertil havde de to Gange vandret den lange Vej frem og tilbage fra Østerbro til Gyldenløvesgade, begge Dosseringer igennem. Nu standsede de for tredje Gang ved Hjørnet af den Gade, i hvilken Vanda boede.

Og hun sagde:

„Jeg maa hjem nu, allerkæreste Aage.“

„Allerede,“ fór det ham uvilkaarligt ud af Munden.

„Hvad tænker du paa?“ Hun saa' paa sit Uhr. „Klokken er over ét. Der bliver Uro og Allarm i Pensionatet, naar jeg kommer saa sent hjem.“

Saa fulgte han hende til Gadedøren og hjalp hende at lukke op.

„Kommer du i Morgen Aften og henter mig fra Kursus?“ spurgte hun inde i Gadedøren. „Jeg gaar derfra Klokken otte.“

Aage nikkede tavs.

„Men det er bedst, du holder dig i Skyggen, ovre paa den modsatte Side af Gaden, at ikke mine Kammerater sér dig.“

Der laa ham paa Læberne et Spørgsmaal: Hvorfor i Grunden?

Men før han fik det udtalt, vedblev hun muntert:

„Tand for Tunge, Aage. Jeg stoler paa dig. Men vær forsigtig.“

Og i det samme lukkede hun hans Mund med et Kys og smuttede op ad Trappen.

Aage gik hjemad langs de stille Søer, der stadig rislede med klare Smaabølger og spejlede de hvide, runde Maanestraaler. Langsomt og drømmende gik han, fuld af sin Kærligheds Lykke, fuld af sin store Undren over det nye, blændende Skær, i hvilket han med ét saa Liv og Fremtid.

Puppe og Sommerfugl, Puppe og Sommerfugl, sang det i ham. Hun var Sommerfuglen, der pludselig havde foldet sig ud af det snævre,

graa Puppessvøb, han hidtil alle Dage havde sét hende i — foldet sig ud til lyse, lette Vingers Flugt i alle Sommerens Haver.

Puppe og Sommerfugl — Puppe og Sommerfugl!

Og hvor han skulde værge og skærme for denne frie, glade Flugt, for det lette, fine Støv paa hendes Sjæls lette, fine Vinger og „løfte hende varligt paa Haand“, som det hed i Visen!

— — I sin Seng kastede han sig urolig frem og tilbage den Nat. Han kunde ikke sove for sin urolige Fryd.

Lykken dalede over ham med Blomsterregn af hede Kys. Men ogsaa Uroen var vaagen og skød i de søvnløse Timer ængstende Spørgsmaal frem, ét efter ét, som ikke før var faldne ham ind.

Hvad betød i Grunden hendes Slutningsord, dette „vær forsigtig“? Der var jo ingen somhelst og intetsomhelst, de behøvede at frygte. Fra sit Hjems Side kunde han ingen Hindring vente for deres Forbindelse — tværtimod — alle derhjemme holdt jo af Vanda, næsten som om hun var et Barn af Huset. Og hun for sit Vedkommende var jo forældreløs, havde, det han vidste, kun en ældre Søster, ellers ingen, hun skyldte Regnskab.

— Det ene Spørgsmaal drog det andet i Følge.

Var det i Grunden ikke besynderligt, at hun ikke med et Ord havde berørt selve det Begreb, der hedder Forlovelse, eller talt om, hvornaar de skulde gjøre deres Forbindelse bekendt for deres nærmeste?

Aage skammede sig selv ud. „Pedant, Pedant,“ gentog han for sig. „I Stedet for at jeg skulde være himmelglad over den Finhed og Takt, der forbød hende at nævne saa tarvelige Ord paa en Aften som denne. Den Slags Trivialiteter kan man jo tidsnok faa ordnet. Som om det var derpaa det kom an!“

„— Hvad vilde din Søster — hvad vilde dine Kusiner have gjort i Vandas Sted?“ spurgte den ondskafulde Stemme igen.

Ganske sikkert ikke som Vanda — de Snærper, tænkte han.

Og straks efter slog den Tanke ham, at til for faa Timer siden havde Vanda for ham staaet ganske i samme Plan som de andre.

Saa jog han uvillig alle de Tanker paa Flugt.

Snærper!

Ja, det var nok ham, der skulde tale med derom, han, som paa sin Lykkes Aften over-

hovedet havde Tid og Raad til den Slags
smaalige, lurvede Betragtninger.

„Tilgiv mig, Vanda, tilgiv mig,“ mumlede
han halvhøjt.

Lidt efter drog alle rosenrøde og purpur-
gyldne Drømme gennem Aages Søvn.

IV.

„Aa du — jeg er saa sulten og tørstig. Jeg har undervist fire Timer i Træk og maatte styrte herud for ikke at komme for sent. Trakterer du ikke med en Kop Chokolade og et Par Kager i Esplanadepavillonen?“

„Jo gærne,“ svarede Aage. „Herregud, du lille Stakkel — har du saadan slidt og slæbt?“

„Ja, du kan tro, jeg har herset i det. Aa, sommetider kan det være dræbende. I Dag for Exempel havde jeg vist ikke holdt det ud, hvis jeg ikke havde haft dit Brev liggende hos mig paa Katederet og kigget i det en Gang imellem. En Gang kom jeg saa voldsomt til at le. Du skrev noget, der var saa morsomt. Og alle Ungerne stirrede vildt paa mig, de troede vist, jeg var gaaet fra Forstanden.“

Paa en blæstfuld Efteraarsdag førte de denne Samtale, medens de fra Store Kongens-

gades Hjørne, hvor Vanda havde sat ham Stævne, rask gik igennem Grønningen. Omkring dem føg det med visne Blade, der reves af Træerne, sænkede sig i det brogede Løvfaldstæppe, der dækkede Spadserevejen, og atter raslende fløj op derfra og tumledes videre i Leg, til de fandt Hvile i en vindsikker Grøft. Over Stadsgravens uroligt bevægede Vande laa gule og kobberrøde Farveskygger, hinsides Graven rejste Kastelsvoldens grønne Væg sig. Over Broen marscherede en Bataljon Soldater, Hornmusiken skingrede lystigt og hoverende i den klare Oktoberluft, der bar alle Lyde langt og stærkt. Ind ad Bredgade og ud derfra gik de spadserendes brede Strøm, og i Grønningen havde Vanda travlt med kritisk eller beundrende at betragte de mange nye Høsttoiletter, medens hun nu og da med et lille Suk saa' ned ad sin egen Efteraarstrøje, der trofast havde holdt ud baade iforfjor og ifjor, men nu rigtignok var lidt falmet og affældig, trods de nye Fjerkanter, hun selv havde syet paa.

De gik ind i Esplanadepavillonen og tog Plads ved et Bord. Aage kaldte paa en Opvarter, men det var Vanda, der gjorde Bestillingen. Hun krævede ind med en sikker og kafévant Mine og Tone, der højlig imponerede Aage og gjorde ham en Smule flov. Saaledes

var det gaaet ham, hver Gang han havde gæstet en Kafé sammen med hende. Og det var allerede mange Gange. Selv følte han sig kejtet og genért paa saadanne Steder. Han blev rød i Hovedet og havde Følelsen af, at alle Mennesker saa' paa ham, naar han kom ind ad Døren i Selskab med en Dame. Han opfattede de omkringsiddendes dæmpede Tale, som var den særlig møntet paa ham og hans Ledsagerske. Er de forlovede, de to, eller er de det ikke? Hvorfor gaa de ellers saa meget sammen? Saaledes, troede han, hviskede Folk.

Ganske modsat førte Vanda sig, med rolig Sikkerhed, med stor Naturlighed, talte med sin sædvanlige Stemme, medens Aage uvilkaarlig dæmpede sin, og tillod sig endog stundom smaa, elskværdige Unoder. Det kunde falde hende ind at spøge med Opvarteren eller paa Dril at tænde en Cigaret, noget, hun vidste, var Aage i allerhøjeste Grad imod. Og det, ligegyldigt hvor de var.

„Du lader da ogsaa til at være Stamgæst paa alle mulige Knepper,“ havde han mere end én Gang sagt til hende i Spøg.

Men hun holdt ikke af den Bemærkning. Hun paastod, at det kun var ham, der var saadan en underlig Tørv.

Ogsaa denne Dag kom de op at smaa-

skændes over dette Thema, medens de sad ved et af Pavillonens brede Vinduer og havde det livlige Skue af de talrige forbigaaende at fordrive Tiden med.

„Du er en sand Bohême, Vanda,“ erklærede han.

„Dydsmonster,“ spottede hun, „Filister, Bedsteborger, Etatsraadsspire.“

Aage var en Smule pirrelig den Dag. Længe havde deres Forholds Halvhed og Tve tydighed pint ham, og just i de sidste Dage havde han maattet døje flere drillende og ondskabsfulde Hentydninger dertil. Herpaa ledede han nu Samtalen hen uden at svare paa Vandas sidste Bemærkning, og da han først kom i Gang dermed, sagde han hende det rent ud:

Dette gik ikke an i Længden. Tre Maaneder igennem havde han nu ikke vidst, om han var forlovet, eller hvad han var. Altid undvæg hun ham, gled til Siden, naar han førte Talen ind paa dette Spørgsmaal. Samtidig lod de sig sé idelig sammen uden mindste Sky fra hendes Side. Hvad maatte Folk tænke? Var det ikke hendes Rygte, det gik ud over? De nærgaaende Bemærkninger, han hørte fra alle Sider, var ikke mere til at udholde.

Efterhaanden var det blevet et helt Foredrag, han holdt. Saa længe han talte, sad

Vanda meget stille og blæste nu og da betænksomt Røgen fra Cigaretten i Ringe.

Da han atter tav, lagde hun den fra sig, saa' vist paa ham og sagde:

„Ja, lad Folk more sig. Hvad saa?“

„For din egen Skyld, Vanda —“

Vanda lænede sig tilbage i Stolen og vrissede misfornøjet:

„Herregud, Herregud, har det saadant Hastværk? Skal man da absolut skilte med sin Kærlighed? Skal den absolut være officiel?“

„For din egen Skyld, Vanda —“ gjentog han.

„Eller for din, min lille Ven, skal vi ikke hellere sige det?“

„Nej, paa ingen Maade,“ ivrede han, „men jeg synes blot —“

Hun lagde sin højre Haand stille og blødt over hans:

„Naar jeg nu beder dig vente lidt endnu. Saalænge din egen Familje stadig intet aner —“

„Nej, det gør den ikke,“ bekræftede Aage. „Ens nærmeste er jo altid de sidste til at opdage, hvad alle andre véd.“

„Naa ja — men saalænge i alt Fald kunde du lade Freden vare, naar jeg nu lægger Vægt derpaa.“

„Jeg forstaar blot ikke, hvorfor du gør det, Vanda.“

„Det mener du jo slet ikke. Du forstaar jo meget godt, hvorfor jeg har ønsket, vi i nogen Tid skulde nyde vor Lykke i Frihed, som uafhængige, selvstændige Mennesker. Eller fortryder du maaské disse Maaneder?“

„Nej,“ maatte Aage tilstaa, „det gør jeg ikke.“

Og dermed døde Striden hen for den Gang, dog kun saaledes, at Aage endnu i nogle Minutter ærgrede sig over sin Fejghed og Svaghed, at lade sine fornuftige Betragtninger saa let feje af Marken.

Men naar Vanda saa' paa ham, saaledes som nu, hjalp ingen Fornuftslutninger. Dertil laa der altfor mange lykkelige Antydninger og Underforstaaelser i hendes skælmske Blik, hendes kokette Smil:

Fortryder du maaské disse Maaneder?

Nej, sandelig om han fortrød dem.

Saa rige de havde været paa æggende Fryd, paa berusende Lykke.

En anden, lettere og gladere Verden havde der jo aabnet sig for ham end den, han, det stille Stuemenneske, nogensinde havde anet indenfor sit Studerekammers trange Vægge, mellem gamle, skimlede Bøger. Hun havde

faaet Ret, naar hun den Aften paa Dosseringen spaaede, at de to skulde more sig sammen. Hun havde virkelig lært ham at more sig. „Men jeg maatte jo trække dig frem ved Ørene, dit Hængehovede,“ plejede hun at sige. Hendes lyse, sorgløse Sind havde gydt sin Ungdom i hans, lært ham Fryden ved i Flugten at fange de hastige Timers Tidskort og fuldt ud at nyde den. Hun havde lært ham, hvor Himlen er blaa, hvor Solen lør til alle, der selv vil smile til Gengjæld, hvor det er sødt at kysses og at elske. Dag for Dag var fløjet hen, uden at han havde talt Timerne, der ellers saa omhyggelig var rubricerede paa Arbejdsplanen, der hang over hans Skrivebord, Arbejdsplanen, som han nu knapt turde sé paa, at den ikke, som de smaa Billeder i Kirken, skulde vende sig omkring! Hele hans Tilværelse var jo rykket ud af de sædvanlige Spor. Sammen med hende betagen, magtstjaalen af hendes stærkere Vilje, beruset af den søde, krydderhede Vin, hendes Kærlighed skænkede ham. Fjærnt fra hende fuld af sælsom Uro, der krøb som Feber gennem hans Ledemod og luede i hans Aarer og ikke undte ham en stille Time Døgnet igennem. Saaledes gik nu hans Dage hen.

Hun havde faaet Ret — de morede sig

sammen. Fra Dag til Dag blev hendes Selskab ham kærere, hans altid pirrede, aldrig stillede Attraa mere længselsstærk. Han elskede hende med hver Fiber i sin Krop, hver Draabe af sit Hjærteblod. Og hun kunde bøje hans Vilje som en Vaand om sit hvide, smalle Haandled.

— Hvad hjalp det, at han nu og da i nøgterne Stunder greb sig selv i en Følelse lig Tannhäusers i Venusbjerget? Rejste han Modstand, førte det jo kun til Nederlag — som nys.

Om han vilde eller ej, han havde ladet sig drage med til alt. Han havde lært af hendes Rutine at forstille sig, naar de i hans Hjem var fremmede og ligegyldige for hinanden og tiltalte hinanden med „De“. Han havde lært at kende den med Geménhed blandede Sødme ved Kyssene i Smug hag Døre og Portièrer, de skjulte Haandtryk under et Bord. Gademødernes valne Poesi havde han prøvet, og for den Sags Skyld ogsaa Privatkabinetternes farlige Lykke i stjaalne *tête-à-tête*'r. Mere end én Gang havde han selv faaet ilde Smag i Munden derved, og endnu voldte det ham Følelser af Ubehag, saa tit han om Aftenen hentede hende fra Kursus, at se sig ikke ene om ventende at afskridte Fortougets Fliser. Det lod langt snarere til at være *fashion* blandt de unge Kursusdamer at lade sig „hente fra“ og følge hjem.

Men hvad hjalp Modstrid, Ubehag, Ærgrelse over forsømt Arbejde? Hvad nyttede det alt-sammen mod den Kærlighed, der dog fyldte hans Dage, fra han om Morgenens efter en sidste Drøm, fuld af søde Billeder, slog sine Øjne op til glad og længselsfuldt Mod paa den begyndende Dag, og til han om Aftenen lagde sig, mættet af urolig, hidset Fryd, med Duften af hendes Kys paa sine Læber?

Blindt lod han sig føre videre og videre ind i det raske, ret tvangløse og zigøjneragtige Levesæt, han i de sidste Maaneder sammen med hende havde vænnet sig til. Han fandt det morsomt, flot, kækt, naar ikke netop Skruplerne var oppe i ham og kaldte hans bedsteborgerlige Fornemmelser til Live igen. Da kunde han misunde sine Venner, naar han mødte dem paa Gaden med deres Kærester under Armen, deres Kærester „for Gud og Mennesker“, kaldte Vanda dem. Ligemeget, de Folk kunde dog sé Alverden frit og frankt i Øjnene.

En saadan Anfægtelse var det, han ogsaa denne Dag havde haft, og som Vanda lykkelig havde besejret.

— Hun havde nu igen tændt sin Cigaret, der var gaaet ud under deres rappe Ordskifte, var lutter Smil og saa' fornøjet ud ad Vinduet.

Derude i Grønningen hvirvledes Bladene stadig i lystig Dans. Udad mod Langelinje og indad mod Byen gled Strøm og Modstrøm af Fodgængere, Herrer og Damer, parvis, enkeltvis og i Grupper. De raske Vindpust, der strammede Damernes Kjoler om Figurerne, gjorde alle Kinder frisk blussende røde. Og det skuffende Solskin, der gik og kom, eftersom de hurtigsejlende Skyer lig lette Kaperskibe strøg over Himlen, lagde sit forfløjne og forblæste Smil over hele det brogede, københavnske Middagsbillede.

Inde fra Byen kom en lille Dame gaaende, blond og fyldig, lidt udfordrende klædt med en stor, bredvinget Efteraarshat af Aarets nyeste Mode til fejende Spadseredragt. En lyserød Parasol benyttede hun som Stok. Hun gik hurtig frem med smaa, energiske Skridt og lod Øjnene livligt spille til højre og venstre. Flere Herrer vendte sig og saa' efter hende.

Aage havde lagt Mærke til hende, saasnart hendes Skikkelse dukkede frem paa Promenadestien, og fulgte hende med Blikket, medens hun kom nærmere. Der var ham i det Ansigt noget underlig bekendt, skønt han ikke vidste, hvor han skulde føre Ligheden hen.

Da den lille, buttede Dame var ret ud for Esplanadepavillonen, rejste Vanda sig pludselig

og gav sig til at vifte med sit Lommetørklæde. Da dette Tegn ikke hjalp, trommede hun kraftig paa Ruden. Mange Ansigter vendte sig i Retning af Pavillonen, og den lille, buttede svang rask sin Parasol i Luften som Genkendelses-hilsen og styrede saa op imod Indgangen.

„Det er min Søster, du,“ forklarede Vanda den lidt forundrede Aage. „Hun maa lige være kommen til Byen.“

Den omtalte Dame traadte i det samme ind ad Døren og var ikke langt fra at kaste sig om Halsen paa Vanda i stormende Gen-synsglæde.

Derpaa vendte hun sig vevert imod Aage.

„Det er Hr. Vinther, kan jeg tænke,“ sagde hun.

Aage bukkede.

V.

Efter at Vanda havde besørget den formelle Del af den jo nogenlunde overflødige Præsentation — „min Søster Anna — Hr. Aage Vinther“ — tog Frøken Anna Plads ved Bordet hos dem og kaldte temmelig højlydt:

„Hør — Opvarter —“

„Ja — undskyld, jeg vilde netop —“ stammede Aage lidt forvirret.

„Ikke noget at undskylde,“ lød det fra den rappe Dame, medens hun knappede sin Jaquet op og rettede paa Hatten. „Naar man har staaet paa sine egne Bén, fra man var en lille bitte én, er man vant til at klare sig uden Mandfolkehjælp. Det har De vel ogsaa kunnet mærke paa min Søster, Hr. Vinther?“

Aa jo, det havde han nok.

„Ja, jeg har jo hørt meget om Dem i min Søsters Breve,“ vedblev den lille, gesvindte Frøken med flydende Tungefærdighed, „saa jeg

betrakter Dem med det samme som en gammel Bekendt og foreslaar Dem at behandle mig paa samme Maade.“

Dernæst vendte Frøken Anna sig imod Søsteren uden at oppebie noget Svar fra Aage og fortsatte sin Veltalenhed:

„Ja — her har du altsaa mig, skøn Vanda. direkte arriveret til Kongens Kjøbenhavn. Og pudsigt var det, at vi lige straks skulde mødes. Jeg havde først tænkt at besøge dig i Aften. „Strøget“ maatte jeg selvfølgelig hilse paa straks. „Strøget“ *avant tout*. Jeg bor hos Petersens i Herluf Trolles Gade og har lige sendt et Bybud ud til Niels med Besked, at jeg er kommen, og at han har at gøre mig sin Opvartning.“

Medens de to Søstre nu en Stund fortsatte deres indbyrdes Samtale og gav hinanden Beretninger om fælles Bekendte, Familjenyt og andet af lignende Slags, som ikke særlig havde Interesse for Aage, beskæftigede han sig paa sin Side med at tage Frøken Anna i prøvende Øjesyn.

Til en Begyndelse havde han ikke fundet megen Lighed mellem hende og Vanda: den ene mørk, slank, mager, den anden lille, buttet og lys. Heller ikke Ansigtsformen og Trækkene frembød ret meget beslægtet. Annas Træk var

langt mere uregelmæssige og langt mere udprægede end den yngre Søsters, og nogen Skønhed var hun langt fra at være. Ansigtet beherskedes af den store, krogede Næse, der lignede et Glentenæb, og som, saa tit hun talte, gjorde smaa lystige og ivrige Hug, som om Glenten slog ned paa sit Bytte. Uden at være smukt var det et livligt, intelligent og ganske originalt lille Ansigt.

Øjnene var Vandas, mørke, kloge, spillende. Og Vandas var Munden, naar hun smilede og stærkt fremviste de hvide, ulige store Tænder. Og Vandas var, syntes Aage, jo længer han gav Agt, trods al Forskellighed, baade det ene og det andet. De bød paa samme Maade af en Kage, havde samme pludselige, uventede Halsdrejning, naar de saa' ud af Vinduet. Og navnlig var det fatalt med Stemmen, dens Klang var nøjagtig éns hos Vanda og hos Søsteren. Og lige hurtigt og springende talte de begge. Jo mere Aage saa' paa Anna, desto stærkere traadte kort sagt Søster-Ligheden med Vanda frem.

Og herover var han ked.

Hans første Indtryk af Anna var nemlig, at han ikke kunde lide denne lille, sikre og fejende Person. Og til denne Uvilje bidrog naturligvis kraftigt, at han længst gennem Marie havde faaet Frøken Annas Skudsmaal. Det

lød alt andet end gunstigt. Og i Kancelliraadens Hjem kom hun jo aldrig, naar hun var paa Feriebesøg i Kjøbenhavn. Man rynkede paa Næsen, naar Talen faldt paa hende, og naar Vanda ikke var til Stede.

Nu var det jo i og for sig ikke noget egentlig ondt, der sagdes og kunde siges paa Frøken Anna. Hun nød endog Ry som en dygtig og velbegavet ung Pige, der flinkt havde sørget for sig selv og tjent sit Underhold som Lærerinde ved en Skole i en større jysk Købstad, siden hendes Forældre døde. Men ikke mindre Ry nød hun for at være flygtig og koket i en Grad, der grænsede til det flannede. Maaské var der ikke andet sandt heri, end at hun, skønt kun et Par og tyve Aar gammel, havde været forlovet to-tre Gange. Dette var slemt, men værre var det, at man aldrig rigtig hørte Besked om Grundene til, at disse Forbindelser gik over Styr. De indhylledes i et mystisk Halvmørke. Selv Vanda rystede paa Hovedet over sin Søsters Letsindighed, naar Aage en sjælden Gang havde gjort en Bemærkning derom.

Nu saa' han hende altsaa for første Gang, og hele hendes Fremtræden passede kun altfor godt med de Skildringer, der var givet ham, af hendes Færd. Aage ærgrede sig over hende,

over Vandas Lighed med hende og over den Lethed, hvormed begge bevægede sig i samme kaade, slanglignende Toneart, de aabenbart havde tilfælles fra deres Opvækst.

At give sin Misfornøjelse til Kende i Ord eller Mine, faldt ham selvfølgelig ikke ind. Men lidt tavs var han bleven, efter at denne Tredjemand var kommen til, og paa en vis Maade var det ham ikke ukært, at Frøken Annas Raptungethed næsten ganske fritog ham for at tage Del i Sementalen.

Den unge Dame havde nu taget sit Cigaret-etui frem, tændte selv og rakte Etuiet over til Aage, der rystede paa Hovedet.

„Naa, De ryger ikke,“ henkastede Frøken Anna skødesløst. „Det gjør jeg, som De sér.“

Atter vendte hun sig til Søsteren:

„Har du forresten sét noget til Niels i den senere Tid?“

Nej, Vanda havde ikke sét noget til Niels.

„Næh — naturligvis — du har vel været saa optaget af din egen *amour*.“

„Hvem er i Grunden den Hr. Niels?“ spurgte Aage i en let irriteret Tone.

„Den Hr. Niels,“ svarede Frøken Anna koldblodig, „er med Tugt at melde, som det hedder hos Holberg, min Forlovede. Og han

hedder Niels Klem. Jeg gik ellers ud fra, at Vanda havde fortalt Dem —“

„Jeg troede ikke, at det endnu var saadan rigtig officielt,“ afbrød Vanda hende, kendelig forlegen.

„Ih — jo vist er det officielt,“ forsikrede Frøken Anna. „Niels og jeg er endda i vore sidste Breve blevet enige om at give hinanden Ringe, skønt det i og for sig er en ganske forældet og fjollet Skik. Men der er jo saa meget, man maa gjøre, af Hensyn til Folk. Ellers skulde jeg sandt for Dyden ikke have noget af de Narrestreger.“

„Naa — Narrestreger,“ indvendte Aage spagfærdigt.

„Ja, det finder nu jeg. Naar man endda bar Ringene i Næsen ligesom Grisene! Saa havde Sagen dog en komisk Side. Og saa var Paradesystemet jo komplet.“

Frøken Anna udviklede for Tydelighedens Skyld sine Anskuelser i endnu nogle Bemærkninger i samme Aand. Aage hørte tavs til med en tiltagende Fornemmelse af Uvilje.

„Ogsaa for Niels er det et stort Offer at bringe,“ afsluttede Anna sit Foredrag. „Han risikerer jo endog at blive gjort mistænkelig i sit Partis Øjne, at blive udraabt som reaktio-

nær. Ja, De er formodentlig reaktionær, højst-ærede Hr. Vinther?“

Aage tilstod, at han ganske rigtig var i højeste Grad reaktionær.

Frøken Anna klappede i Hænderne:

„Bravo, Bravo — det bliver storartet at faa Dem sammen med Niels. Det bliver en formelig Hanekamp. Det glæder jeg mig voldsomt til.“

Aage svarede kun med en høflig Mumlen, der kunde tages for, hvad det skulde være, og som Frøken Anna valgte at opfatte som Samstemmen med hende i Ønskeligheden af et nærmere Bekendskab med Niels Klem. Af Omtale kendte Aage denne Herre mere end tilstrækkeligt, men dette fortav han, for ikke at støde.

— De havde nu tilbragt en god Stund i Esplanade-Pavillonen. Og Vanda blev helt forskrækket og febrilsk, da hun tilfældig saa' paa sit Uhr.

„Jeg maa hjemad, og det i en stor Hur-tighed,“ erklærede hun.

Saa betalte Aage, og de gik.

Straks udenfor Døren tog de to Søstre hinanden under Armen og satte rask Fart paa. De fulgte med Strømmen, der nu henimod

Middagstid havde vendt sig fra Langelinje og søgte ind imod Byen.

Det var stadig Frøken Anna, der holdt Samtalen vedlige. Aage harmedes ved at sé, hvor optaget Vanda aabenbart var af alt hendes Pjat. Selv hørte han kun halvt efter, lige til en Replik af Anna med ét fangede hans Opmærksomhed.

„Kan du gætte, hvem jeg mødte før — her i Bredgade?“

Nej, Vanda kunde ikke gætte det.

„Jo, prøv en Gang. En ung Herre, en smuk Herre, en Herre, som i sin Tid vist har gjort voldsom Kur til dig. Naa, hvem er det saa? Ikke høre efter, Hr. Vinther, det er ikke noget for Deres Øren.“

Vanda rystede stadig paa Hovedet, men mod hendes Vilje bredte en let Rødme sig under hendes Slør.

Anna lo:

„Vil man bare sé. Du rødmer som en smuk Solnedgang. Vil du saa nægte, at du godt véd, det var Holger Funch, jeg mødte?“

Vandas Svar gik tabt for Aage, der i det samme maatte vige til Side for nogle Damer og derved kom bag Søstrene. En uvillig og pinlig Følelse var som et Sting gaaet igjennem ham. Holger Funch — det Navn havde Vanda

aldrig nævnet ham. Hvem var det? Hvorfra kjendte hun ham? Havde hun syntes om ham? Disse og mange andre Spørgsmaal dukkede lynsnart frem.

Svar paa det vigtigste af dem, det mest nærliggende i alt Fald, fik han i samme Øjeblik. Han hørte nemlig Vanda sige:

„Jeg troede, han var hjemme paa Storegaard.“

Storegaard — det var jo dèr, Vanda havde været et Par Aar som Huslærerinde. Ja rigtig, Familjens Navn var Funch. Altsaa Sønnen i Huset — naturligvis! Godsejersøn, ung, flot, rig, med Godsejerlyster og Godsejervaner. Og det var ham, der havde gjort voldsom Kur til Vanda. Der drog med ét en Regntaage for Aages Blik, Dagen var ikke længere saa lys som før.

Han hørte Anna drille Søsteren med endnu et Par Spørgsmaal om samme Holger Funch. Vanda svarede undvigende og førte med tvungen Ivrigheid Samtalen ind paa et nyt, ganske forskelligartet Æmne.

Holger Funch — Holger Funch, vedblev Aage at gjentage for sig selv. Hvorledes sér han ud? Hvad for et Menneske er han? Og hvorfor svarede Vanda før saa tvungent? Hvorfor var hendes Smil saa anstrængt?

— Han reves ud af disse pinlige Overvejelser ved et rapt, lille Stød paa Albuen.

„Véd De, at De nu har gaaet hele Bredgade igennem uden at sige et Ord, Hr. Vinter?“ spurgte Frøken Anna leende.

Aage tvang sig til ligeledes at le:

„Ærlig talt — der var nok heller ikke Tale om at faa et Ord indført.“

„Ja — saadan gaar det altid, naar Vanda og jeg ikke har set hinanden i lang Tid. Vi har saa meget, der trænger til hurtig Meddelelse, som det hedder. Men nu maa vi ellers skilles, Børnlille. Jeg skal hjem til Middag, og det skal du jo ogsaa, Vanda. Men hør nu en Gang. Jeg har faaet noget, der ligner et godt Indfald. Vi vil være sammen i Aften — alle fire, ikke sandt?“

„Jo, det kunde være uhyre morsomt,“ udbrød Vanda livligt. „Men hvor?“

„Vi mødes Klokken syv ved Indgangen til det kongelige Teater. Jeg skal lade Klem sørge for Billetter, hvis han har Penge nok. Ellers kan han laane hos mig. Og bagefter spiser vi til Aften paa Kafé i sluttet Selskab. Det skal blive storartet.“

Efter lidt Betænkning gik Vanda og Aage ind paa Forslaget.

„Farvel, Farvel saa længe,“ raabte Frøken

Anna, saa højt, at flere forbigaaende uvilkaarlig saa' sig om. Og hun trippede rask ned ad Tordenskjoldsgade til, idet hun et Par Gange vendte sig og sendte Fingerkys efter dem.

Vanda vilde kjøre med Sporvogn til Nørrebrohjørnet ved Dosseringen, og Aage fulgte hende over til Holdepladsen paa Torvet.

Et Spørgsmaal brændte ham paa Læberne undervejs paa den korte Strækning, men han kunde ikke formaa sig selv til at udtale det. Han troede at kunne sé paa Vanda, at hun tænkte paa det samme og frygtede for, at han skulde spørge. Følgelig talte ingen af dem. I forlegen Tavshed gik de over Kongens Nytorv.

Først da Sporvognen var ganske nær, fik Vanda et Spørgsmaal frem:

„Synes du slet ikke om min Søster, Aage? Jeg synes, jeg kan mærke — du er saa underlig —“

„Jo—o,“ han trak paa det. „Vist synes jeg om hende. Men jeg kender hende jo kun saa lidt endnu. Naar jeg faar talt nærmere med hende —“

Vanda blev nu med ét livlig:

„Aa, du gjør dig ikke Idé om, hvor hun er morsom, et udmærket godt Hovede, kan du tro — og saa hurtig og praktisk og —“

„Skynd dig, Vanda — Sporvognen kører.“

Han tog hendes Haand, medens hun stod paa Trinnet, og slap den straks. Klokken ringede, Vognen satte sig i Gang, og Vanda, der havde erobret en af Pladserne bagpaa, tilraabte ham i munter Tone:

„Paa Gensyn Klokken syv.“

Aage gik langsomt ind igennem Byen, tankefuld og urolig.

VI.

Tæppet var gaaet op, dengang de kom ind paa deres Pladser i andet Parket.

Udenfor Teateret havde der staaet en haard Dyst mellem Frøken Anna og Niels Klem.

Det var „Elverhøj“, der spilledes, og Niels Klem havde hævdet, at der var langt mere „*dessein*“ i at køre ud og se Sommerrevuen paa Teateret i Frederiksberg Allé:

„Baade er den betydelig morsommere end det gamle udspillede Juks, og i og for sig har den jo mere med Litteraturen at gjøre end Hr. Johan Ludvig Heibergs Duftvaudevilleri, der stinker af den vamløse Loyalitet. Jeg kjender den ene af Revueforfatterne, Fandens grinagtig Fyr, kan I tro.“

Men Frøken Anna satte sig mod hans Forslag med Hænder og Fødder. Som alle Folk fra Provinserne kendte hun ingen bedre Fornøjelse i Hovedstaden end et Besøg i det konge-

lige Teater. Og saa energisk stred hun for sin Mening, at hun tilsidst fik sin Krig ført igennem.

„Jeg vasker mine Hænder,“ erklærede Niels Klem med et Skuldertræk og satte sin Lorgnet til Rette, samtidig med at han anlagde en kritisk og overlegen Mine, for at det skulde staa klart for mulige Bekendte i Teatret, at det sandelig ikke var for Fornøjelsens Skyld, at han — Forfatteren Niels Klem — nedlod sig til at sé Hr. Johan Ludvig Heibergs „Elverhøj“.

Han sukkede dybt, idet han tog Plads, og fortrak lidt efter sit Ansigt til en højlydt Gaben, da den gamle Bondekone oppe paa Scenen begyndte at synge:

„Jeg lagde mit Hoved til Elverhøj,
mine Øjne de finge en Dvale —“

Et Par Herrer paa Rækken bagved tyssede arrigt paa Fredsforstyrren.

Niels Klem vendte sig roligt i Sædet og stirrede længe og bøst paa dem gennem sin Lorgnet.

Men bagefter holdt han sig dog i Ro, saa længe Tæppet var oppe.

— Allerede ved Præsentationen, der foregik ude paa Torvet i størst mulig Hast, havde Aage ikke følt sig synderlig tiltalt af Hr. Niels

Klem. Hans Opførsel nu gjorde ikke Indtrykket bedre. Et Øjeblik tænkte Aage stærkt paa at rejse sig og gaa. Men da Niels Klem efterhaanden lod til med Fatning at bære sin Skæbne, forsvandt Anledningen til et saa uharmonisk Skridt af sig selv. For Vandas Skyld glædede Aage sig herover.

I Mellemakterne viste Niels Klem sig baade morsom og paa sin Vis elskværdig. Og Aage maatte tilstaa for sig selv, at hans oprindelige Uvilje mod den unge Forfatter var i Færd med at fortage sig lidt. Kun var det ham i høj Grad imod, at saa mange Kikkerter fra alle Kanter af Teatret stadig rettedes mod Niels Klem og Damerne i hans Selskab. Niels Klem var tydeligt nok én af Tilskuerpladsens kjendte Skikkelser. Og med Rette eller Urette formodede Aage, at det næppe var særlig smigrende Omtale, der i Balkon og Parket blev de unge Damer til Del, der viste sig sammen med ham, eller som Niels Klem selv udtrykte det „solede sig i hans opgaaende Berømmelse.“

— — „De bliver formodentlig helt misundelig paa mig!“ svarede Forfatteren paa en spøgende Bemærkning af Aage om den Opmærksomhed, deres lille Selskab syntes at vække.

Aage saa' paa ham og indrømmede i sit

stille Sind, at Niels Klem virkelig i mere end én Henseende imponerede ham. Den lille, friskaarne og bredskuldrede Skikkelse bar sit store, lyskrøllede Hovede saa flot og kækt, som om al Verden tilhørte Niels Klem. Han havde en stor og smuk Mund, store og smukke Tænder, naar han lo. Og bag hans Lorgnet plirede et Par kønne og frække Øjne, der saa' tværs igennem Mænd og Kvinder, irriterede de første, erobrede de sidste.

I sit Talesæt var han yderst fri med et Stænk af Frivolitet, uden dog nogensinde at blive uelskværdig og plump. Ærgerlig følte Aage sin egen selskabelige Underlegenhed saa ganske absolut overfor Klems Sikkerhed. Klem bemægtigede sig hele Konversationen, og det var ikke blot Frøken Anna, hvis Øjne skinende fulgte ham. Ogsaa Vanda morede sig aabenbart uden at føle sig stødt over hans raske Frisprog. —

— — „Menuetten“ var danset, „Kong Kristian“ havde lydt, og Tæppet var faldet.

Rapt hjalp de to Herrer deres Damer Overtøjet paa i Trængselen ude ved Garderoberne. Den Fart, i hvilken Klem havde skaffet det til Veje, syntes Aage ganske vidunderlig og som et Tegn paa særegen Indflydelse og Magt, skønt

den i Virkeligheden kun røbede den øvede Teatergængers Behændighed.

Snart stod de altsaa paa Torvet igen, og Niels Klem paatog sig Ledelsen af Toget.

„Jeg har bestilt Værelse ovre i Restauranten,“ fortalte han. „Jeg sendte et Bud derover i anden Mellemakt.“

„Et Værelse — for os selv?“ spurgte Frøken Anna.

„Selvfølgelig.“

Den lille Dame klappede i Hænderne, ude af sig selv af Henrykkelse:

„Værelse for os selv! Du er storartet. Du er mageløs. Det fortjener du et Kys for.“

„Det kan jeg altid faa,“ indskød Niels Klem.

„Tænk, vi fire alene sammen — det bliver ganske *en famille*. Det er brillant.“

— Det viste sig, at Niels Klem havde forstaaet at træffe alle Dispositioner med den erfarne Mands Sikkerhed.

Helt ude paa Trappen, der førte op til den første Sal, hvor den store, flotte Kongens Nytorv-Restauration havde Lokaler, stod et Par dydbukkende Opvartere opstillede. De titulerede Niels Klem „Hr. Forfatter Klem“, hvad han med et Skuldertræk fandt sig i, og udbad sig den Ære at maatte hjælpe Herskaberne af med Overtøjet. Da denne Haandsrækning fandtes

overflødig, smækkede de Fløjdørene op til et stort og smukt Værelse og blev med ydmyge Lader staaende paa Tærskelen, medens Selskabet ude i Entréen befriede sig fra Frakker og Jaquetter og derefter begav sig ind og tog Plads i magelige Fløjsstole.

Bordet var allerede dækket med fire Kuverter, med flere Vinglas foran hver, med Buketter til Damerne og alt, hvad dér ellers hører til et velordnet Aftensbord.

„Vi tør maaské begynde at servere,“ snøvede den ene Opvarter allerunderdanigst for Niels Klem. Den anden Opvarter ilede allerede til med tvende Flasker Champagne i Kjøler. Den unge Forfatter prøvede omhyggelig deres Temperatur, før han erklærede sig tilfreds og med et Nik tilkendegav Kellner Nr. 1, at „Øster-serne kunde begynde at troppe op, men i Ilmarsch.“

Champagnepropperne knaldede — Niels Klem havde selv taget Flaskerne under Behandling — medens Opvarterne for et Øjeblik fjærnedes sig og lukkede Døren efter sig. Og det første Glas blev drukket paa en fornøjelig Aften.

„Trods den lidt selvplageriske Indledning,“ tilføjede Niels Klem.

De tvende Damer syntes saare fornøjede

med hele det festlige Arrangement. Især Frøken Anna, der ikke paa nogen Maade kunde sidde stille paa sin Plads, før hun havde undersøgt alt i Stuen, prøvet Instrumentet og beundret al den banale Restaurations-Elegance med en provinslig Naivitet, der højlig morede den forfarne Niels Klem.

Nu kom Opvarterne til Syne igjen, Serveringen begyndte, og det aabenbarede sig, at Klem havde faaet sammensat en helt vellykket og stilfuld lille Souper. Den gode Mad og de udsøgte Vine hidsede Humøret og løsne de Tungerne. Selv Aage kom i Stemning og følte sig glad og veltilpas. Den Uro, som hele Aftenen havde tyngt hans Sind, var vegen bort, og han var efterhaanden naaet saa vidt, at han fandt, Niels Klem var en prægtig Gut og elskværdig Kammerat. Omsider bragte Opvarterne Kaffen ind med et drabeligt Tilbehør af Likørflasker og Glas og lukkede derefter Fløjdørene til med diskrete Smil, der sagde saa meget som, at nu havde de bidraget deres Del til en vellykket Aften, nu overlodes Resten til Gæsterne.

— — „Se saa,“ udbrød Niels Klem og rejste sig, medens han kastede sin Serviet hen ad Bordet, hvor den fandt et bekvemt Leje i Vinkøleren, „nu begynder den fornøjelige Del

af Festen, nu vi er fritagne for disse kjoleklædte *gentlemens* behagelige Selskab.“

„Uha — ja, det er rigtignok sandt,“ erklærede Frøken Anna, „man havde hele Tiden en Følelse af, at de misundte én hver Bid, man puttede i Munden.“

Niels Klem saa' paa hende, gjorde store Øjne og slog Hænderne sammen:

„Godtroende Sjæl. Saa den Følelse havde du! Hvis d'Hrr. nu staar bag Døren og lurar — man skal intet forsværge — vilde de tage sig, hvad de i deres folkelige, uslebne Dialekt kalder „et billigt Grin“, over dig. Nej du, de Opvartere her, de er sgu vante til at spise bedre end baade du og jeg.“

Efter denne oplysende Bemærkning vender vi tilbage til Dagsordenen. Vil du, o Miss Anna, der jo bør øve dig i at være Husmoder, skænke os den duftende Mokka med din ligesaa hvide som fuldendt modellerede Haand.“

Niels Klem tømte efter denne lange Tale sit Champagneglas, saa' velvilligt paa Aage, klappede ham paa Skulderen og sagde:

„Glæder mig at have truffet Dem, Hr. Vinther. Og endmere glæder det mig, at De nu er begyndt at tø lidt op. Til en Begyndelse tog De det saa forbandet højtideligt. Jeg kan godt lide Dem. Naar vi bliver nærmere

bekendte, er jeg ikke bange for at drikke Dem med Dem. Fyld lidt i mit Glas. Skaal!"

— Frøken Anna havde imidlertid travlt med at skænke Kaffen. Nu bar hun Bakken omkring og bød hver især en Kop med et gratiøst lille Kniks.

„De kunde gjerne tage Dem lidt af Likørerne,“ henvendte hun til Aage.

Og nu blev det Aages Sag at fordele Chartreusen og Cacaoen og Benediktineren, alt efter som Smagen var til.

Da han stod foran Vanda med Flasken i Haand, medens hun løftede Glasset imod ham for at faa det fyldt, søgte hendes mørke, fyrige Øjne hans, og hun hviskede:

„Sæt dig nu lidt hos mig, Aage. Du er mig saa løjerlig fremmed i Aften. Vil du slet ikke tale med mig? Holder du slet ikke af mig?“

„Om jeg holder af dig?“

Og hans brændende Blik sugede sig ind i hendes, medens han sagte bøjede sig over hende.

Han havde stillet Flasken bort, hun satte Glasset til Side. Han saa' hende spidse Læberne til Kys. Da han i det samme lod sit Blik strejfe hen mod den ene Vindusfordybning, saa' han Niels Klem og Anna staa dérhenne, halvt skjulte bag de svære, folderige Gardiner. Klem

holdt Hænderne foldede om hendes Nakke og kyssede hendes Læber i et langt Kys, medens Anna med lukkede Øjne og tilbagebøjet Hoved lod sig kysse.

Aage rettede sig pludselig og gik et Par Skridt fra Vanda.

Dette var dog lidt for intimt — selv imellem Kammerater. Det var jo baade uskønt og ufint. Ganske som om de var paa Nattesold med forfløjne Pigebørn!

Hele hans Misstemning var med ét Slag vendt tilbage. Han saa' paa Vandas Søster, der nu, lidt rød i Kinderne, smilende som om intet var skét, vimsede ud af Vindusfordybningen og fandt sig en Stol. Han saa' paa Vanda selv og fandt endnu i hendes Øjne samme hede Glød som for lidt siden, da hun vilde kysses. Hvor de lignede hinanden nu, de to Søstre med de blanke Øjne!

Tvær sad han uden at tage Del i Samtalen. Vanda søgte forgæves at faa ham i Humør. Det hjalp end ikke, at hun paa Dril begyndte at kokettere med Niels Klem. Saa gav ogsaa hun sig til at surmule.

„Hvad er der nu paa Færde?“ raabte Forfatteren og saa' forbavset fra den ene til den anden. „Er vi glade, unge Mennesker, eller er vi gamle, sære, kedsommelige Hængehoveder?“

Dog, dette grunder vi aldrig ud, som Digteren siger blandt meget andet ligesaa dybtsindigt og træffende. Op da med Musiken! Anna, vil du spille — eller skal jeg? Godt — saa skal jeg! Den af Guderne højt benaadede, Musernes udkaarne, den begavede Niels Klem slaar sine Strænge. De tone sødt og klinge længe!“

Klem fyldte sig et Glas med Cognac og tømte det, „for at klare Stemmen,“ sagde han.

Saa satte han sig overskrævs paa Klavérstolen, lod Fingrene danse frem og tilbage over Tasterne, fandt en Melodi, spillede den og sang dertil, med energisk Fremhæven af Rytme og Rim, flot og forsoren Klang i Refrainet:

„Fyld mit Glas med ædel Drue,
fyld mit unge Sind med Lue,
fyld med Lys den hele Stue,
du, som sidder hos mig næst.
Og mens alt er Fryd og Gammen,
slaar vi Pjalterne tilsammen,
og før Præsten siger Amen,
holder vi vor Bryllupsfest.

Kom, min Ven,
du er budt som Gæst.

Jeg har Tørst, som ej vil bunde,
jeg har Kys for hundred Munde,

og mit Blod er af det sunde,
 uberørt af Tidens Pest.
 Blev jeg vejjet, blev jeg vraget,
 jeg var altid med i Slaget,
 og den bedste Glut af Laget
 tog jeg foran paa min Hest:

Kom, min Ven,
 du er budt som Gæst!

De skal sande, smaa og store,
 jeg kan bære stolt min Fore,
 Støvlen med sin Ridder-Spore
 skaaren blev paa Adels-Læst.
 Jeg skal vide, uden Snakken,
 altid rank at holde Nakken,
 indtil Døden staar paa Bakken
 for at ta'e den sidste Rest.

Kom, min Ven,
 du er budt som Gæst."

Da han var færdig med Sangen, hvis hele
 Snit og Indhold aldeles ikke huede Aage, snur-
 rede han sig omkring paa Stolen, greb sit Glas
 og løftede det i Vejret. Frøken Anna, hvis
 Øjne var blevne store og straalende, skyndte
 sig at møde det med sit.

Saa kastede Niels Klem et prøvende Blik
 paa det øvrige Selskab.

Og da han dør stadig kun mødte halvt forlegne, halvt gnavne Miner, rejste han sig med et overgivent Smil:

„Hør nu lidt, Anna. Dette gaar jo aabenbart ikke i Længden. Der er noget i Vejen mellem de to Hængehoveder. Lad dem snakke sammen om det. Vi lader dem ene et Øjeblik.“

Frøken Anna saa' paa ham og saa' paa de andre. Saa lystrede hun hans Vink og smuttede med ham udenfor Døren med et løst henkastet:

„Vi kommer straks tilbage. Skynd jer nu at blive fornuftige igjen.“

Fløjdørene lukkedes.

Aage og Vanda var alene i Stuen, hvor Gasblussene sang i Stilheden, der laa omkring dem og imellem dem, medens Cigaretrøgens Skyer, lette og graanende, hang som tynde Striber i Luften.

De var alene, og de fornam denne Ensomhed i samme Øjeblik, Døren havde lukket sig efter de to.

VII.

Og de skammede sig, da de saa', at de var ene, som én Gang de første Mennesker i Paradisets Have skammede sig, da de saa', de var nøgne. En knugende Forlegenhed lagde sig over dem begge og gjorde dem i flere Minuter tavse. De havde tit været under fire Øjne før, ogsaa paa Steder som dette. Og dog var Situationen nu en helt anden, en helt ny. Man havde ladet dem alene, man havde slet og ret overgivet dem til hinanden, lukket Døren diskret til for to unge, der var hede af Forælskelse, af Livsmod, af Champagne — eller i alt Fald burde være det.

Medens Aages Fingre famlende gled frem og tilbage om hans Glas, søgte han forgæves efter Ord, som passede til at bryde den flove Stilhed. Naar han saa' hen paa Vanda, vendte hun Blikket bort.

Aage vidste tilsidst ikke bedre end at

rejse sig. Ved et af Lysene, der brændte paa Klavéret, tændte han en Cigaret og flakkede underlig hvileløs omkring i Stuen.

Omsider lød da Vandas Stemme, ganske lavt:

„Kæreste Aage.“

Han blev staaende stille og saa' hen paa hende.

Hun sad tilbagelænet i Sofaen med den ene Albu støttet paa Sofaarmen, Haand under Kind. Den mørkeblaa, stramtsiddende Fløjlskjole stod i Gaslyset skarpt mod den mathvide Hals med de magre, faste Linjer. Men hendes Bryst hævede og sænkede sig stærkt, Øjelaagene var halvt gledne til, i de lange Øjenhaar glimrede i Lyset en Taare.

Og Aage glemte med ét alt det Ubehag, den Forstemthed, han nys følte. Han skyndte sig hen til hende, satte sig i Sofaen ved hendes Side og lagde Haanden paa hendes Arm:

„Min egen, søde Vanda — hvorfor græder du?“

Nu gled den første, fulde, store Taare ned over Vandas Kind. Saa fulgte én til og endnu flere. Aage maatte trøste længe og tale godt for hende som for et Barn. Det var første Gang, han saa' hende græde, første Gang, han

saa' hendes friske, frejdige Væsen briste sammen i Sorg. Netop derfor gjorde disse Taarer deres Virkning.

Det varede længe, før hun under Hulken gav Svar paa hans Spørgsmaal og sagde:

„Du har den hele Aften været ond imod mig. Du har slet ikke talt rigtig med mig, ladet mig skøtte mig selv som en uvedkommende Person. Aage, du holder ikke af mig længer.“

Til eneste Svar lukkede han hendes Mund med et Kys, som hun modstræbende tog imod.

Og straks efter gjentog hun, standsende sin Graad, men stadig med surmulende Miner:

„Nej, du holder slet ikke af mig længer.“

Aage kunde med god Samvittighed give hende de dyreste Forsikringer om sin Kærlighed. Saa sikkert han holdt af hende! Og saa brændende, han var forelsket i hende, just nu i denne sene Aftentime, medens Champagnesuset prikkede i hans Blod. Netop hans store Forelskelse havde for lidt siden voldet hans store Undseelse og ordfattige Tristhed. Nu, medens han sad hende nær, gled baade Forlegenhed og Nedstemthed bort af sig selv. Og med skælvende Jubel drog han den unge Kvinde ind i sine Arme, da hun omsider formildet bøjede sine Læber mod hans.

„Men hvad har ellers fejlet dig?“ spurgte hun, da de kort efter atter havde fundet den fortrolige Samtales Tone. „Du har slet ikke lignet dig selv i Aften. Har du kedet dig? Synes du ikke om Niels Klem og om Anna?“

Aage benægtede at have kedet sig og sagde et Par venlige Ord om Vandas Søster. Hvad angaar Niels Klem, var han egentlig ikke selv paa det rene med sine Følelser. Han følte sig afvekslende tiltrukken og frastødt af den unge Nytidsmand og vilde ingenlunde frakende ham en stor personlig Elskværdighed. Optrinnet i Vindusfordybningen undgik han at tale om.

„Og nu skal vi to drikke et Glas med hinanden, saadan privat, forstaar du,“ sluttede han oprømt, idet han skænkede i Vandas Glas og i sit eget.

De klinkede og nippede til Glassene.

„Det var Forsoningens Indledning. Saa kommer dens Besegling.“

Han kyssede hende.

„Og nu skal Klem og din Søster ikke længer ærgre sig over os, naar de kommer igen.“

„Savner du dem?“ spurgte Vanda, idet hendes mørke Øjne saa' koket paa Aage.

„Det just ikke,“ svarede han. „Men alligevel synes jeg, at de bliver noget længe borte.“

„Saa kig en Gang efter dem.“

Aage gik ud i Entréen og kom straks efter meget forvirret tilbage.

„Du fandt ikke Flygtningene?“

„Nej, de er helt forsvundne. Og det mærkeligste er, at de har taget deres Overtøj med. I alt Fald hænger det ikke længer i Entréen.“

„Saa kan du tro, de gaar et Slag over Torvet — en lille Tur i det dejlige Vejr. Se en Gang, hvor prægtig Maanen lyser deroppe. De kommer naturligvis straks tilbage.“

„Ja, det gjør de vel sagtens.“

Aage satte sig igen i Sofaen hos Vanda, kendelig nervøs. Han vilde ikke tale derom, men Klems og Annas Opførsel forekom ham unægtelig i højeste Grad besynderlig.

Vanda derimod lod ikke til at lægge Vægt derpaa. Hun havde tændt en Cigaret, blæste Røgskyer fra sig med flot Rutine og syntes paa Veje til at genfinde alt sit vante, gode Humør.

„Hvor her i Grunden er hyggeligt — og saa forbavsende fredeligt og hjemligt,“ fandt hun.

„Jeg hader nu Restaurationer,“ erklærede Aage.

„Herregud — du er altid saa stræng. Vær du glad til, at der findes Steder, hvor to unge — som du og jeg — kan sidde uforstyrret af næsvise Folk og næsvise Blikke og tilbringe en Aftenstund som denne. Altid kan man da ikke spadserere paa Gaden.“

„Vi mødes jo i mit Hjem,“ mente Aage.

„Ganske rigtig, du sære Trolde — dér mødes vi. Men det er alligevel noget helt andet — med alle de frittende Øjne hvilende paa os, medens vi pænt maa nøjes med en Gang imellem at se til hinanden i Smug Skaal, Kammerat, kys mig, min Ven.“

Og hun skaalede og kyssede.

„Ser du, det er dog alligevel nok saa morsomt som Thévandswhisten derhjemme. Hvad vilde du sige, naar jeg en Gang rejste mig midt i en Grandissimo med din Fader som Makker og pludselig sagde til dig: Skaal, Kammerat, kys mig, min Ven?“

„Bravo! vilde jeg sige.“

„Og hvad tror du, Kancelliraaden vilde bemærke, og din værdige Fru Moder?“

„Ærlig talt: det vilde vist ikke overraske dem saa meget endda.“

„Mon?“

„Vi skulde blot have fortalt dem alt for længe siden.“

Vanda blev et Øjeblik alvorlig.

„Ja, du véd jo, Aage — det er noget, vi altid kan tale om — en anden Gang.“

„Hvorfor ikke nu?“

„Herregud — nu har vi da virkelig nyttigere Ting at tage os for. Naar de andre lader os vente, kan de have det saa godt. Vi vil sandelig ikke sidde med tørre Munde for det.“

Og denne Gang var det Vanda, der fyldte Glassene.

— — Lidt efter lidt døde Samtalen hen imellem dem. Ordene blev færre, sagdes mere dæmpet, som om nogen lyttede til deres Kærlighed og misundte dem den. Til Gengæld blev Kyssene flere, hedere, længere. Og naar de ikke kyssedes, saa' de stille paa hinanden med vage, lykkelige Smil om Læberne, i Øjet det Blik, der længselsfuldt i al sin stumme Ønsken drømmer om stedse rigere og fuldere Forjættelse.

Slapt, lad tilbagelænet som en Odalisk hvilede Vanda i Sofaens Hjørne med den ene Arm frit hængende ned over Sofasiden. Hendes anden Arm laa om Aages Hals, og Haanden strøg i langsomme Kærtegn gennem hans Haar.

„Min egen, egen Dreng,“ gentog hun Gang

efter Gang med det indadvendte Blik, der røber, at Tanken ikke længer følger Ordene.

Aage trykkede sig fastere ind i hendes Arm og søgte paa ny hendes Mund med sine Læber. Hendes hede Aande blandede sig i hans. Det blev et glødende, lidenskabeligt Kys. Da han atter løftede Hovedet uden at vikle sig ud af Favntaget, hørte han hende ganske sagte hviske:

„Aage, Aage — aa du, vi to holder vist altfor meget af hinanden.“

Et Øjeblik tog han efter Vejret. Først i denne Aften, i denne Stund var det jo for Alvor blevet ham klart, at han elskede en livsvarm, fuldblodig Kvinde, og at hun elskede ham med alle sine Sanser. Og han følte sig beruset og gennemglødet af denne stærke Kærlighed, der for første Gang løftede hans træge Vanemenneske, hans sløve Saalegænger-Natur ud af dens dagligdags Pasgang. Han var betagen, henreven, et Øjeblik ude af sig selv.

Men ogsaa kun et Øjeblik.

Thi medens hans forelskede Syn omfattede Vanda, som hun dér hvilede, selvopgivende, viljeløs i hans Arme, med et lykkeligt Smil om Læberne og Øjnene halvlukkede, skød den fatale, hæslige Lighed med Søsteren sig pludselig frem, forstyrrende og umiskendelig.

Netop saaledes havde Anna set ud, netop dette sanseligt-frivole Udtryk havde hendes Ansigt luet i, dengang hun før til Aages Forargelse lod sig kysse af Niels Klem.

Den hele Sammenføjning af de to Billeder tog den flygtigste Del af et Nu. Men det var tilstrækkeligt. Aage rejste sig overende i Sofaen, nøgtern og skræmt, efter læmpelig at have frigjort sig for Vandas Arm.

Han saa' paa sit Uhr og kom med et forbavset Udraab.

Klokken var to.

Og Niels Klem og hans Dame havde endnu ikke vist sig.

Med ét fór igennem Aages Sind en grim og mistroisk Tanke: Vanda var i Ledtog med de andre! Det var med hendes Samtykke, at han og hun var ladet alene tilbage!

Han jog Tanken paa Flugt, saa hastig som den kom, og bebrejdede sig selv, at han, om end kun et Sekund, kunde have troet Vanda i Stand til en saadan Handling. Nej, hun skulde, hun maatte staa for ham i det rene, fine Skær, der trods alle hendes forfløjne Lyster dog altid havde omgivet hende i hans Øjne. Vanda var uskyldig, hæderlig, brav. Hun bar intet Ansvar for Niels Klems, saa-

lidt som for sin letsindige Søsters dumme Streger!

— Ogsaa Vanda havde rejst sig og rettede foran Spejlet paa sit forpjuskede Haar, medens hun misbilligende rystede paa Hovedet til sine egne, en Smule for blussende Kinder i Spejlglasset derinde.

„Jeg maa sige,“ tog hun til Orde efter en lang og forlegen Pávse, „at jeg slet ikke forstaar Anna i Aften. Det er dog helt upassende.“

Aage trykkede paa det elektriske Ringesapparats Knap.

Og efter en diskret Banken paa Døren traadte én af Opvarterne ind og stillede sig i ærbødigt afventende Attitude efter med et Blik, rappere end nogen Opdagelsesbetjents, at have taget sit Skøn over det unge Par og over Situationen.

„Den Dame og den Herre, vi var sammen med —“ begyndte Aage lidt stammende.

„De er taget hjem for længe siden,“ erklærede Opvarteren med et Buk og med en Antydning af et Smil i den ene Mundvig. „Jeg hentede selv Droske til Hr. Klem.“

Og efter lynsnart at have opfanget det Blik, der veksledes mellem Vanda og Aage, tilføjede den snu Opvarter:

„Jeg tror, at den Dame var bleven en Smule upasselig og helst vilde hjem, uden at det forstyrrede den ærede Herre og den ærede Dame.“

Nye, forbindtlige Buk for Aage og for Vanda. Men nu laa det svinepoliske Smil kendeligt nok i begge Opvarterens Mundvige.

„Naa saadan,“ erklærede Aage kort for at umuliggøre al videre Forhandling. „Ja, det havde vi ogsaa nok tænkt os. Maa jeg saa bede om Regningen?“

„Regningen?“ sagde Opvarteren og saa' forbavset ud. „Hr. Klem har betalt alt.“

„Alt?“

„Ja, bevares vel.“

Fornyed Bukken.

Aage bed sig i Læben. Niels Klem havde altsaa føjet Uforskommethed til Uforskommethed. Men han skulde tale et Alvorsord med den Fyr, naar han igen traf paa ham.

„Saa kan De godt gaa,“ sagde Aage til Opvarteren, idet han rakte ham et Par Kroner.

Kellneren trak sig ud af Døren med sin belevne Kompliment, vendte tilbage med Over-tøjet, læssede det efter et Vink af Aage fra sig paa en Stol og forsvandt igen med et tavst og alldybeste Buk.

— „Du gode Gud, hvor det er uartig og uopdraget af Anna, og hvad maa du ikke tænke om hende?“ sagde Vanda, medens Aage hjalp hende Jaquetten paa. Hun var under Aages Samtale med Opvarteren bleven skiftevis rød og bleg.

Aage rystede paa Hovedet og saa' meget alvorlig ud.

„Men alligevel,“ vedblev Vanda, og hun kunde ikke betvinge et lille bitte Smil, „hvor det ligner den gale Vildkat, og hvor det ligner Niels Klem!“

„Naa, det ligner hende,“ sagde Aage ganske stilfærdig, og i Tankerne fortsatte han: „Og det fik endda at være, naar du lignede hende noget mindre!“

Vanda saa' paa ham, som om hun med ængstelig Tydelighed gættede alle hans Tanker. Hun lagde Haanden paa hans Skulder og sagde med alvorligt og bedrøvet Tonefald:

„Tro mig, Aage, dette gør mig forfærdelig ondt. Jeg skammer mig over min Søster. Jeg véd slet ikke, hvad jeg skal tro om hende.“

„Lad os tro og tænke det bedste,“ nøjedes Aage med at svare. Hvor bedrøvet og pint han var til Mode, vilde han ikke sige hende.

Med grov og plump Finger havde Livet pludselig sat en sort og snavset Plet midt i hans lyseste Fremtidsbillede. Thi selv om Vanda var nok saa uskyldig i det skéte, hvad han aldeles ikke betvivlede — dette Søsterskab var dog saa sin egen Sag. Og noget af den tvivlsomme Skygge, Søsteren kastede, gled, mod hans Vilje, men uafvendelig, hen over Vanda.

— Den samme lydeløse og lydløse Opvarter, der tidligere havde betjent dem, lyste dem nu ned ad Trapperne, idet han foran dem tændte Gasblussene, der alt i nogen Tid havde været slukkede. Han lukkede fremdeles Gadedøren op og holdt den aaben, medens Vanda passerede ud.

„Herren ønsker ingen Droske?“

Aage rystede paa Hovedet.

„Saa ønsker jeg Herren en god, rolig Nat.“

Og Opvarteren foretog sit Afskedsbuk, medens hele hans fede, skægløse Ansigt lyste i ét stort, tvetydigt Grin.

— De hørte ham dreje Nøglen om i Laasen, medens de Arm i Arm gik ned ad Gaden ud over Kongens Nytorv i den maanelyse Nat, der forsølvde alle Stenene, de traadte, som om hele Byen, lig Eventyrets Stad, var brolagt med skinnende Dalere.

Men København var ikke længer Eventyrets Stad for de to, og hvor vidt forskellige var ikke deres Tanker nu fra Stemningen hin Maanenat paa Dosseringen i Forsommerens Dage!

VIII.

En Søndag Formiddag, faa Dage senere, gik Aage Vinther ind ad Gadedøren i et stort og svært, skummelt udseende Hus i en af Nørrebrogades Sidegader, tæt nede imod Søen. Paa anden Sals Trappeafsats stod han stille. Omkring en stor Porcellænsplade, der bar Navnet „Ida Hansen“ var flere Visitkort sømmede fast paa Døren som ydmyge Smaaplaneter i det Ida Hansen'ske Solsystem.

Og paa ét af disse Kort læste Aage Vinther Vandas Navn.

— Før han trak i Klokkerebet, betænkte han sig lidt.

Vanda havde gentagne Gange forbudt ham at besøge hende i Pensionatet, hvor hun boede. Ikke fordi hun selv havde noget derimod. Den Slags dumme Fordomme, som at en ung Pige ikke skulde kunne sé sin Kæreste hos sig paa sit Værelse, eksisterede selvfølgelig ikke for

hende. Men den raadende Moral i Frøken Ida Hansens Pensionat, der udelukkende var for Damer, krævede andre Hensyn og regnede alt, hvad Herrebesøg kunde nævnes, hen til det uhørte, det forfærdende. Vé den dristige Synderinde, der forbrød sig mod denne Moral! En Møllesten, bundet om hendes Hals, og Nedsænkning i det dybeste Hav vilde være for intet at regne mod Krydsilden fra alle Pensionatets ubarmhjærtige og hurtigtskydende Sladder-Mitraljøser, der til Stadighed stod ladede til Munden med Gift og Galde mod den yngste og kønneste Beboerske og kun ventede paa en Anledning til at brænde løs.

Derfor var det intet Under, at Aage saa' paa Klokkestrengen omtrent, som om den var Lunt, han stod ifærd med at føre til Fængkrudtet. Med rystende Greb fattede han om Haandtaget og trak til. Var et Kanonskud virkelig faldet i det samme, vilde det ikke have overrasket ham synderligt.

Noget saadant indtraf imidlertid ikke.

Der lød kun en arrig Kimen i mange, korte, smældende Stød omtrent som en Moppes Bjæffen. Lyden fortog sig omsider, uden at det lød til, at nogen vilde aabne Døren. Alle rede begyndte Aage saa smaat at ophidse sit Mod til endnu et Forsøg.

Da lød slæbende Skridt i Gangen indenfor.
 Han rettede sig og tog Hatten i Haanden.
 Langsomt og tvært aabnede Døren sig paa
 sine Hængsler.

En mørktklædt Dame, der bar sure Miner
 til Skue under glatkæmmet Haar og bredte en
 stram og gnaven Pebermøduft vidt omkring sig
 som fra ubørstede Tænder og malproport Under-
 tøj, stod for ham i Døren og spurgte med en
 indædt bitter Ansigtsvridning, hvem han ønskede
 i Tale.

Aage fortalte, hvem han ønskede at tale
 med.

Den stramme Dame, i hvem Aage ved
 første Øjekast havde anet Frøken Ida Hansen
 selv, maalte ham forbitret fra øverst til nederst.

„Det er sagtens Frøkenens Broder?“ spurgte
 hun kort og afgørende.

Aage stammede forlegent, at han ikke
 var Frøkenens Broder.

„Naa — en Fætter formodentlig?“

Frøken Ida Hansen smilede spydigt med
 smaa skæve, gule Tænder. Hun holdt stadig
 Døren paa Klem, saaledes at hun, med den
 ene Haand paa Laasen, dækkede Indgangen
 med sit Legeme.

„Det er min Forlovede, jeg ønsker i

Tale," sagde Aage nu, kort og bestemt. „Og jeg haaber, jeg træffer hende hjemme.“

Frøken Hansens smaa, grisegraa Øjne spilede sig overnaturligt op, da Ordet „Forlovede“ blev nævnet.

„Hm — ja saa — ja saa — ja saa,“ sagde hun. Og hun saa' vist paa ham, forskende og mistroisk, som om hun søgte en Lighed, men ikke fandt den.

„De er maaske saa venlig“ — begyndte Aage igjen.

„Gud bevares vel,“ lo Damen bittersødt, „nu skal jeg sé efter. Vil De vente et Øjeblik.“

Hun forlod sin Dækstilling ved Døren med en Gestus, der fortalte saa meget som, at hvis der havde været en Sikkerhedskæde, vilde hun ikke have forsømt at sætte den paa. Aage, der blev staaende udenfor paa Trappegangen, hørte hende aabne en Dør, lidt efter lukke den igen.

Frøken Hansen viste atter sit umilde Aasyn:

„Ja, saa værsgod.“

Med lidende og fornærmet Holdning lod hun den fremmede Høg slippe ind i sit Dueslag.

Aage fulgte hende gennem en kort Korridor, hvis Knagerække var overlæstet med

Klædningsstykker, Kaaber, Hatte, Trøjer, Boaer og Kyser, der syntes at maatte ved hver given Lejlighed bringe Ejerne af hver Del især i samme Forlegenhed, som Molboerne en Gang havde med deres Ben.

„Dèr,“ sagde Frøken Hansen barsk og pegede paa en Dør til Højre. Aage bankede paa. Inde fra lød Vandas Stemme:

„Kom ind!“

Og glad var Aage, da han lukkede Døren efter sig og fandt sig, Ansigt til Ansigt, alene med sin Kæreste. —

Frøken Vandas Velkomsthilsen lød ikke helt hjærtelig:

„Herregud, Aage, hvad skal nu det betyde? Jeg havde dog bedt dig om aldrig at komme her. Og se, hvor her ser ud!“

Hun havde lige rejst sig fra en ældet, falmet og giftiggrønt betrukket Sofa, paa hvilken hun havde ligget henslængt med en Bog, der nu laa opslaaet paa Bordet ved Siden af Kaffekopperne, hun havde ført fra Fællesfrokosten i Spisestuen ind til sig selv. Paa Væggen over Sofaen lagde Aage Mærke til en mørk, oval Plet, der stod fedtetbrun mod det lyse Tapetpapir. Et Vindue var aabent i det lille, firkantede Rum, hvori Vanda boede. Og fra en dyb, brøndlignende Gaard, der havde et

Sukkerpakhus paa den modsatte Side, slog der tung og kvalm Luft ind i Stuen. Henne foran Vinduet stod Vandas store Kuffert, et hæklet Overtræk satte den i Stand til at tjene som en Slags Puf. Et Par tarvelige Stole med grønne Repssæder stod til Højre og Venstre for Kufferten, og ved Væggen, modsat Sofaen og Bordet, var Vandas Seng. Et Tæppe var omhyggeligt bredt over den, alligevel kunde Aage skønne, at den endnu var uredt, skønt det var højt op ad Formiddagen.

Snusket og grimt saa' der ud i det lille Værelse. Gennem Luften derinde trak sig hele den ubestemmelige Pensionatsluft — en sælsom Blanding af Mados og daarlig Udluftning, Nærighed, Gnaveri og Fedtebrød — alt i Hobe en Dunst, for hvilken Aage krympede sig med sine bedre vante, i Grunden slet ikke saa lidt forvænte Sanser.

Værre end alt dette var det imidlertid, at Vanda selv ikke tog sig ud i disse Omgivelser. Hun blev med ét saa underlig fattig og snusket og forkrøllet her. Der hang et Par Sengedun i hendes uldne, sorte Kjole, paa hendes Haar kunde han sé, at det lige nylig var sat, hendes Teint var ualmindelig bleg og ufrisk. Og hendes gnavne Ansigtsudtryk gjorde Aage helt kold og fremmed.

Han kendte hende først rigtig igen, — efter en øjeblikkelig, frysende, utilpas Fornemmelse, der varslede ham ilde, — da han resolut tog hende om Livet og kyssede hende. Jo, det var hendes egen, rene, søde og varme Aande, der strømmede ham i Møde. I det Kys og efter det Kys var han forelsket paany.

Hun derimod vrissede sig ud af hans Arme.

„Aage, det ligner virkelig ikke noget, naar jeg har forbudt dig —“

Han tyssede paa hende:

„Rareste, sødeste Vanda — vær nu ikke vred. Jeg kommer her kun, fordi jeg maatte komme, fordi jeg maatte tale med dig.“

Vanda saa' paa ham med et uroligt og uvist Blik, der fik en Tone af Angst, som om hun gættede, at en Ulykke var paa Færde.

Hun sagde:

„Vi talte jo sammen igaar Aftes, da du fulgte mig hjem. Og vi ses jo i Aften — hjemme hos Jer.“

„Hjemme i Aften faar vi ikke Lejlighed til at tale sammen. Og paa Gaden vil jeg ikke tale om det, jeg nu har paa Hjærte. Hvad der er imellem os, det har kun altfor meget været paa Gaden — eller paa Steder, der er værre end Gaden.“

„Aa Snak om en Ting,“ lo Vanda.

Hun havde igen sat sig ned i Sofaen med en tvungen-rask Holdning, og hendes lange, hvide Haand ledte nervøst paa Bordet efter Cigaretterne, der laa spredte hist og her.

„Nej, lad nu være med det for en Gangs Skyld,“ bad Aage med en indtrængende Bestemthed, der var saa uvant, at Vanda uvilkaarlig lod den søgende Haand synke i Skødet.

„Men saa sig mig dog, Aage, hvad er der paa Færde?“

Og hendes Blik spurgte, paa én Gang undvigende og frittende, som Aage aldrig havde set et Blik spørge.

„Der er det paa Færde,“ sagde han, „at nu vil jeg ikke længer.“

Vanda rejste sig halvt af Sofaen med et kvalt Udraab, der blev siddende hende i Struben:

„Vil ikke — —“

„Ikke længer paa denne Maade,“ fuldendte Aage.

Vanda forsøgte et Smil:

„Du er i løjerligt Humør i Dag.“

„Jeg har været saadan i flere Dage,“ sagde han rolig. „Lige siden det grimme Sold forleden Aften. De Gange, vi siden har været sammen, har jeg ikke kunnet finde Ord, eller

du har lukket Munden paa mig. Du véd godt, det er tit saa vanskeligt for mig at tale til dig, du kan stoppe Ordene i Farten, blot du lær. Du kan gøre mig dum og stum, fordi du er saa overlegen, saa klog, og jeg saa irriterende ubehjælpssom og kluntet, naar jeg rigtig skal snakke ud. Men det faar ikke hjælpe. Ud maa det. Derfor brød jeg overtvært i Dag og gik herop for at sige dig, at nu maa vi have en Ordning paa Sagen.“

Vanda, der var bleven blegere endnu, end hun før var, under hans sidste Ord, stod nu op fra sin Plads, gik et Par Gange frem og tilbage i Stuen, stod saa stille ved Vinduet og begyndte sagte at tromme paa Ruden.

Hun vendte Ryggen til ham, medens hun dæmpet sagde:

„Tal saa, Aage.“

„Vanda — vil du forlove dig med mig, offentligt, uden Skjul, for Gud og Mennesker for at bruge den gamle, dumme Frase. Og vil du en Gang om nogen Tid blive min Hustru?“

Tonløst spurgte hun:

„Hvorfor siger du det saa højtideligt? Og hvorfor siger du det netop i Dag?“

„Fordi jeg maa sige det, netop nu, efter hvad der skete forleden Aften. Jeg holder saa

ubeskrivelig meget af dig, Vanda. Alt godt, jeg véd, vaander sig i mig, naar jeg tænker paa — naar jeg tænker paa, ja, ligemeget, jeg mener jo din Søsters Adfærd den Aften.“

Vanda trommede stadig paa Ruden:

„Anna er jo nu rejst til Jylland igen,“ sagde hun langsomt. „Og hvis du endelig ønsker det, saa skal jeg lade være at omgaas hende.“

„Holder du saameget af mig, at du kunde bringe det Offer?“

Hun sagde ikke noget, men nikkede en to-tre Gange.

„Kunde du?“ gentog han.

„Ja, ja —“ sagde hun haardt, i en næsten irriteret Tone.

„Forlov dig saa med mig, Vanda,“ bad han.

I dette Nu saa' han i ét Blik hele den lurvede Pensionatsstue, den falmetgrønne Sofa, den mørke Plet paa den lyse Væg, det vaklevorne Bord, Kaffekopperne, Tæppet over den uredte Seng; han havde i sine Næsebor al den grumsede, indelukkede Atmosfære paa dette Sted, fra hvilket alle hans Ønsker for hende gik ud imod det frie, imod Lykken.

Og henne ved Vinduet saa' han hende

staa, stadig trommende paa Ruden, og med dukket Nakke.

Og nu rykkede det igennem ham, da hun sagte virrede med Hovedet som Svar paa hans Bøn.

„Jeg forstaar dig ikke, Vanda — hvad mener du?“

Stadig bortvendt svarede hun:

„Jeg er dig ikke værdig. Du skal ikke forlove dig med mig.“

Et Øjeblik stod Aage stille, modløs overfor dette ubekendte, der pludselig rejste sig foran ham, frygtindjagende netop i sin graa Ubestemthed. Endnu en Gang omfattede hans Blik alting i Stuen, som om det dør kunde finde en Forklaring. Det slugte med en latterlig Opmærksomhed de faa og tarvelige Litografier, der pyntede paa Væggene, og dvælede sidst ved det hækede Tæppe, der saa omhyggelig var bredt over den uredte Seng.

— Saa opmandede han sig til en Beslutning.

Stilfærdig gik han hen til Vanda, lagde Armen om hendes Skuldre og bad:

„Lad os sætte os ned, Vanda, og tale fornuftigt sammen om alt, som to gamle Venner. Jeg lover dig, jeg skal hverken blive hidsig eller vred.“

Hun nikkede igen:

„Ja, ja, Aage, naar du selv vil det —
saa — — —“

Han søgte læmpelig at trække hende bort fra Vinduet, men hun stred imod og undgik at vende sit hvide Ansigt imod ham:

„Lad mig blive her.“

„Som du vil. Tal saa, Vanda.“

„Det skal jeg, Aage. Men du bliver ikke glad.“

I Korridoren lød slæbende Trin, der stand-
sede udenfor Døren.

Vanda gik, med en Aandsnærværelse, der i dette Øjeblik var helt forbavsende, fra Vinduet derhen, aabnede Døren og sagde ud i Gangen:

„Tak, kære Frøken Hansen, jeg skal nok selv passe Tiden for Eftermiddagsgudstjenesten!“

IX.

De slæbende Skridt forsvandt til Akkompagnement af en knarvorn Brummen, i den Retning, hvorfra de var komne.

— Over Sofaen, paa den lyst tapetserede Væg, faldt Aages Blik nu igen paa den mørkere, ovalformede Plet, der tog sig ud, som om der en Gang havde hængt et Fotografi i Ramme. Først nu faldt denne Forestilling ham ind, og hans Blik hæftede sig haardnakket paa Pletten, medens Vanda atter strejfede forbi ham uden at sé paa ham og tog Plads ved Vinduet, med sit ene Knæ lagt op paa Kufferten, stirrende tungt ud i den triste, mørke Gaard.

Aage saa' paa Pletten, og blev ved at sé paa den, medens Vanda endnu tav.

Hvilket Billede havde hængt der? Hvis Billede? Og hvornaar var det taget bort? Igaar eller for et Aar siden? Umuligt at bedømme! Den Slags Mærker sidder længe og trofast i en

Væg. Der skal megen Sol og Blegning til at jævne deres skyggede Mørke ud i den øvrige Farve.

Aage stirrede paa Pletten saa længe, til han selv syntes, at han var ved at gaa fra Forstanden. Den Plet blev med ét Symbol for den Skygge, Vandas Ord før havde kastet over hendes fordums Liv. Pletten videde og bredede sig. Nu ringede den sig atter ind til fastere Former efter et Minut at have fyldt hele Væggen, Rammen lagde sig om Billedet — en blondhaaret, blondskægget Junkerprofil stod for Aages Sjælsøje — dér havde Billedet hængt over Vandas Sofa — hvor længe? — Maaské til for et halvt Aar siden — maaské til Øjeblikket, før han traadte ind i denne Stue. Ja, saadan forholdt det sig naturligvis — i Hast var det fjærnet — i det sidste Minut. Endnu var jo Pletten saa mørk, som om Solen, der nu tittede ind ad Vinduet, for første Gang beskinne den.

Ved Ruden stod stadig Vanda, tavs, grublende, bleg.

Medens han, ude af sig selv af Skinsyge og Smærte, med ét udraabte:

„Dér har hans Billede hængt — dér har det hængt.“

Vanda vendte sig omkring imod ham med

et overrasket Sæt; hun fulgte Retningen af hans Haand, der pegede mod Pletten paa Væggen.

Saa drog hun et langt Suk og tilstod:

„Ja — dér har det hængt.“

„Hans Billede?“

„Ja, hans!“

Aage faldt ned i en Stol og knugede sine Hænder for Øjnene. Han vred sine Knoer ind i dem, da han mærkede, at Taarerne kom frem. Hun skulde dog ikke sé ham græde!

Med ét mærkede han hendes bløde Haand, der strøg varsomt over hans Hovede, glattede hans Haar, fór mildnende over hans Pande.

Alt imedens hun sagde tyst, med Jammer i Stemmen:

„Stakkels Aage, stakkels Aage, ja, jeg vidste det jo. Saa meget du holder af mig!“

— — Men Aage vilde ikke klappes nu, ikke kærtegnes nu.

Harmgnistrende fór han op af Stolen og stod foran hende med knyttede Hænder:

„Ja vist, ja vist — det fór jo igennem mig den Gang i Bredgade, da din Søster plaprede over sig. Det er ham — Fyren — dernede fra Storegaard — ikke sandt?“

Vanda nikkede uden at tale.

„Ham har du holdt af?“

Vanda nikkede igen.

„Hans Billede har hængt dèr paa din Væg?“

Atter samme tavse Nik.

„Og hvorlænge? — Formodentlig til Minutet, før jeg kom? I Huj og Hast fik du gemt det?“

Stum vendte Vanda sit Ansigt bort. En svag Rødme var jaget op i hendes blege Kinder.

Aage behøvede ikke at vente paa Svar, ejheller at gentage sit Spørgsmaal.

Med sammenbidte Tænder tav han en Stund, medens han gik op og ned i Stuen, slæbende Benene tungt. Tilfældig saa' han sig selv i Spejlet og undredes over, hvor rolig og sædvanlig han dog saa' ud i dette afgørende Øjeblik. Ingen fordrejede Ansigtstræk saa' ham i Møde fra Spejlfladen, hans Udtryk var ganske som det plejede, kun Øjnene laa matte som bag en Taage.

Nu stod han stille hos hende og spurgte paany:

„Du har altsaa holdt saa meget af ham?“

Hun nikkede sagte uden at vende Ansigtet imod ham.

„Og formodentlig holder du af ham endnu?“ vedblev han.

Hun rystede voldsomt paa Hovedet.

„Nej, nej, Aage, saadan maa du ikke tro om mig. Du vèd jo dog alt for godt, at jeg kun har Tanker for dig.“

„Hvorfra skulde jeg vide det? Og hvorledes skal jeg kunne tro det, naar du til for ganske nylig har haft hans Billede i din Nærhed? Vanda, dette er Forræderi af dig. Jeg har én Gang spurgt dig — dengang svarede du, som om det kun var en gammel, taabelig Barneforelskelse, det gjaldt om.“

„En Barneforelskelse — aa Gud,“ sukkede Vanda.

„Det var altsaa mere?“

Hun nikkede.

„Han har talt til dig om Kærlighed og du svaret ham?“

Atter et stumt Nik.

„Og i sine Arme har han holdt dig? Dine Læber har han kysset?“

„Ja, Aage — for jeg holdt jo af ham dengang.“

— Aage satte sig ned i Sofaen, en lang Tavshed fulgte, før han igen, fattet og resigneret tog til Orde:

„Ja, ja, Vanda, du kendte jo ikke mig den Gang, skylder mig ikke Regnskab for din gamle Forelskelse. Er det din ærlige Mening, at den er død og glemt —“

Vanda nikkede atter, idet hun ligesom forventningsfuld holdt sit Aandedræt tilbage.

„Nu ja,“ fortsatte Aage, „saa lad det hele være dødt og glemt. Vi taler aldrig mere derom.“

Han gik hen til hende ved Vinduet og tog hendes Haand i sin:

„Og saa prøver vi to ligefuldt tilsammen at bygge et fredeligt, lille Hjem for vor Kærlighed.“

— Men Vanda agtede ikke paa hans varme Haandtryk. Stadig holdt hun Ansigtet bortvendt, og nu sagde hun med dump og haabløs Stemmeklang:

„Nej, nej, Aage, det nytter altsammen ikke. Slaa dine Tanker fra mig. Det bliver dog aldrig til noget mellem os to.“

„Og hvorfor ikke, Vanda?“

„Fordi der er — mere endnu.“

„Mere?“

„Ja.“

Ruden gav en svag, skrattende Lyd under hendes Pande, der vaandefuldt gned sig imod den. Hendes Blikke stirrede ud og ned, som om de opmærksomt fulgte de svære Sukkerfustager, som et Par Karle netop var i Færd med at bakse ind i Baggaardens Pakhus ad en aabentstaaende Luge.

Og næppe hørligt sagde hun:

„Du tvinger mig jo selv til at sige det. Jeg kan ikke lyve. Jeg vil ikke holde dig for Nar. Han nøjedes ikke med Kys og Kærtegn alene.“

Aage følte en pludselig Kulde i sine Kinder, og Knæerne rystede under ham. Dette var han ikke forberedt paa; det kom over ham som et Tordenslag.

„Kæreste Vanda, aa nej, aa nej,“ stammede han. „Det er ikke din Mening, du kan ikke mene — du mener da ikke, at —“

Atter skurede hendes Pande mod Ruden, og hen for sig hviskede hun:

„Jo, det er kun altfor sandt. Han forlangte, han tog — alt.“

— Aage slap hendes Haand, vendte sig fra hende, gjorde et Slag over Gulvet, kastede sig saa i Sofaen med Hænderne for Øjnene og græd længe og fortvivlet.

Bristede var da uigenkaldelig hans Lykke-drømmes luftige Slotte! Besudlet og plettet det skønne Billede, der havde straalet saa lyst og vidunderligt for hans Sjæl!

Hans kæreste paa Jord, hans egen, elskede Vanda en forført Kvinde — en anden Mands forsmaaede, bortkastede Elskerinde!

Midt i sin Hulken stønnede han frem uden at sé op:

„Aa, Vanda, Vanda, hvad har du dog gjort! Hvorledes er dog dette gaaet til?“

— Vanda forlod sin Plads ved Vinduet, kom hen til ham, satte sig hos ham og begyndte stødvis at fortælle — —

Den gamle Historie! Rigmandssønnen — den fattige Pige i den underordnede Stilling! Angreb og Tilbagevisninger! Smiger, Løfter og favre Ord!

Aage maatte, medens han fortvivlet lyttede, tilstaa for sig selv, at hun ikke gjorde Forsøg paa at besmykke sig og sin Handling. Hun skød ikke fejgt Skylden fra sig, jævnt og ærligt fortalte hun om sin Forelskelse og sit Fald:

„Han var køn, flot, rask — jeg naiv, barnagtig, tøseagtig forelsket i ham. Han tog mig i en Stormvind, der var blæst over mig, før jeg selv vidste deraf.“

Hun tav, og han tav. Og han saa' op paa hende, mødte hendes tungt stirrende Blik, saa' Taarerne i langsomt Følge glide ned over hendes hvide Kinder.

Og midt i sin Kvide, midt i sin bitre Skuffelse følte han med ét en underlig, en ubegribelig Vemod og Ømhed for hende, just for

denne svage, forførte Pige, der ærlig havde skriftet sin Brøde. Hvor let havde hun ikke kunnet lyve, fortie alt, føre ham bag Lysen, som saa mangen sikkert havde gjort i hendes Sted overfor hans store, mer end halvtblinde Forelskelse!

Det lagde sig som med varme, bløde Hænder paa hans Hjærte. Hans Graad standsede, selv om et Steds inde i ham et usynligt Saar vedblev at strømme og strømme med Blod.

„Græd ikke, Vanda,“ bad han varligt og dæmpet. „Græd ikke, Vanda, jeg holder det ikke ud.“

Og han talte sandt.

Thi hendes Taarer faldt som smeltet, dryppende Bly paa hans nøgne Sjæl. Og under Smærten og Pinslen fornåm dette stakkels, uerfarne Barn, som han var, hvorledes den store, offervillige, ubarmhæertige Elskov havde ham fangen — den, der elsker, trods alt, tilgiver, selv om der spyttes paa den. Han søgte at dæmme dens Strømme tilbage, men det var forgæves. Han saa, hun lød, og vaandede sig i hendes Smærte mere end i sin egen. Hendes Fejl og Fald formindskedes pludselig, som om en omvendt Kikkert var sat for hans Sjæls Øje. De laa langt tilbage, fjærnt ude. Nær ham var kun hendes Mildhed, hendes Skønhed,

hendes Sorg, Billedet af den vege, ranke Skikkelse, han saa ofte havde holdt i sine Arme og nu maaské aldrig mere skulde favne, Mindet om de bløde, varme, sødt-aandende Læber, han sagtens havde kysset for sidste Gang. Som en Dreng havde han forelsket sig i hende, i barnligt Vilderede med sig selv fulgt Tradition og Vedtægt for en jævn, regelmæssig Forelskelse, der uden stærke Sindsoprør, uden forstyrrende Begivenheder, glat glider hen i Forlovelse som en Selvfølgelighed og Ægteskab som denne Forlovelses selvskrevne Konsekvens. Og nu stod han med ét Slag, gysende, smærteforpint, halvt undrende, halvt angst, men ude af Stand til med alle sine Fornuftsslutninger at kunne røre sig af Stedet, at kunne trække sig tilbage — i den luefyldte Forgaard til det glødende Helvede, hvis Navn er Kærlighed.

— Hans Blikke hang stivt ved hende, uden at han sagde noget. Han søgte at faa hæftige, bebrejdende Ord mod hende, selvynkende, jamrende Klager paa Tungen, men de vilde ikke frem.

— Thi Vanda vedblev at græde. Og mellem Graaden sagde hun i afbrudte Sætninger:

„Ja — nu er det sagt, Aage. Siges maatte det jo — du tvang mig dertil. — Hvor tit har ikke Ordene brændt mig i Sjælen, naar du

trængte ind paa mig og med Vold og Magt vilde have vort Forhold klaret. — — Naturligvis, naturligvis, det er stor Fejl af mig, at jeg lod det gaa saa længe hen. — Men jeg havde ikke Mod og Styrke til at bryde af. — Jeg holdt saa grænseløst af dig. — Syntes, vi havde det saa prægtigt sammen som Kammerater. — Haabede, det kunde gaa en Tid lang endnu — med glade Timer for os begge — uden at vi skyldte hinanden noget — jeg havde jo intet at byde dig — til vi en Gang kunde skilles, uden Eftervé og Fortrydelse. — Saadan skulde det nu ikke være. Du vilde det anderledes, Aage. Men nu véd du, hvorfor jeg altid lukkede din Mund, naar du bad mig blive din Forlovede. Jeg vilde hverken bedrage dig eller din Familje.

Du bryder dig ikke mere om mig, Aage, efter hvad du nu har hørt mig fortælle. Det véd jeg meget godt. Jeg har jo længe været forberedt paa, at vort unge, glade Kammeratskab snart maatte faa en Ende. Tak for alle de gode Dage. Og vær ikke alt for vred paa mig. Jeg var nu engang ikke den, du antog mig for. Men paa min Vis holdt jeg af dig. Og den var i alt Fald ærlig nok.“

— Aage rejste sig af Sofaen og sagde kort og bestemt:

„Bliv min Forlovede — alligevel — Vanda.“

Hun stirrede paa ham, forvildet, ude af sig selv, til hendes store, mørke Øjne paany svømmede over af Taarer:

„Det mener du ikke.“

„Jo — jeg mener det, Vanda. Jeg holder af dig — nok til at glemme alt, tilgive alt. I denne Time har vi for første Gang og sidste Gang talt ud om en Sag, vi aldrig mere bringer paa Bane. Holder du af mig, som jeg af dig, saa kommer vi nok sammen over denne tunge Sorg. Skal vi prøve i Fællesskab at glemme den? Og ræk mig saa Haanden, lad mig kysse Taarerne af dine Øjne.“

Stille lagde Vanda sig ind til hans Bryst og smygede sine Arme om hans Hals:

„Vil du — Aage?“

Han bøjede sig ned og kyssede hendes Haar:

„Ja — jeg vil — du — Vanda!“

Saa sagde hun ikke mere andet end et sagte hvisket:

„Tak, Aage!“

Og kyssede hans Mund med et blidt og stille Kys, uden at sé paa ham.

Længe stod de saaledes og holdt hinanden omslyngede.

Saa mødtes deres Øjne i et langt, alvorligt, inderligt Blik.

Og endnu en Gang hviskede hun:

„Tak — Aage!“ —

Ude paa Gangen lød der atter slæbende Skridt.

Og læmpeligt løsede hun sig af hans Arme:

„Kæreste Ven — jeg tror, det er bedst, du gaar nu.“

„Ja, ja da, Vanda — vi ses jo i Aften — hjemme — ikke sandt?“

„Jo —“ nikkede hun.

„Og saa lægger vi ikke længere Skjul paa vor Kjærlighed. Nu skal de vide det.“

Endnu lidt sky saa' hun til Siden, medens hun svarede:

„Som du vil, Aage.“

X.

Der er Sagn og gamle Eventyr om Ønskekvisten, der gror paa et ensomt, skygget Sted i store, dybe Skove, kun at finde for den, der af Eventyrets gode Fé fik betroet, hvorledes den rettelig skal søges — fik nævnet Trylleformlen, der maa til, om dens sejge Vaand skal lade sig løsne fra Gren.

Didhen, til de store, dybe Skove, drog alle Eventyrets Prinser og Helte. De ledte og ledte, de brød Kviste og Grene, de færreste fandt, hvad de søgte, Tryllevaanden, der aabner Bjærgets Væg ind til Løndomsskatten, Ønskekvisten, som forgylder Livet med al Poesiens Glans, naar den løftes af den rette Haand. Trætte og mødige drog de hjem igen fra hine fantastiske Riger. Og det hændte, at én og anden i Bitterhed og Harme dryssede Vejen, han gik, med de røvede Kviste og Grene fra Trylleskoven; ingen af de Kviste havde dog

haft Trolddomskraften i sig, saa tit der prøvedes, hvad den formaaede.

Eller maaské det var med Trylleformulären, der var noget forkert.

— — En skønne Dag kommer saa du eller jeg dragende ad Livets brede Landevej, uden Gudmoderféens Ønsker i Vuggegave, uden Maal mod Eventyrets Skove. Og fra Grøftekanten ved Vejen sanker vi tankeløst en liden, afbrudt, halvtvissen Kvist, der endnu bærer Blomster og Blade, sært blodrøde Blomster med sød og tung Duft, sært blege, hvidnende Blade. Og vi stikker Kvisten i Knaphullet og gaar ligegyldigt fløjtende videre.

Det hænder, at du eller jeg, hjemkommen, sætter Kvisten i et Glas Vand for at prøve, om den forkomne Stakkel dog maaské kunde vinde Kræfter igen.

Og det kan ské, at Luften i Stuen den næste Morgen er sød og krydret af de fuldtudsprugne Blomsters Duft, medens alle Blade har rejst og rettet sig.

Og vi ser os forbavset omkring og véd ikke selv, hvorfra den er kommen over os, den unge, stærke Glæde, der med ét har klædt al Livsens Graahed i Guld og Purpur, den søde, boblende Lykkedrøm, der svulmende stiger fra

Hjærtet, saa uvilkaarlig, saa ubevidst og letfødt som Fuglekvidder paa en Foraarsdag.

— — Alt dette kan hænde, men det kan ogsaa ikke hænde.

Thi det er ikke lutter Ønskekviste — de afrevne, bortslængte Grene, der samles fra en Grøftkant ved Alfarvej.

Men est du den rette Svejdal, kan Lykken saalunde komme til dig og duftende folde sig ud i din Stue, imedens du sover.

XI.

— — En saadan Ønskekvist syntes Aage at have fundet i sin Kærlighed, den han nu nød i et Par fredelige, lykkemættede Maaneder af Forlovelsens første Tider.

Ønskekvisten havde virkelig aabnet Bjærgets Vægge og viste ham for hver Dag, der gik, stedse rigere hans Part af Tilværelsens Skatte. Ønskekvisten forgylde ham Livet, som det kun lyser gyldent for de gode af Hjærtet, den skabte Klenodier ud af Smaating, kære og dyrebare Minder selv af Dagliglivets mindst paaagtede Træk. Ønskekvisten skabte ham en ny Verden ud af den gamle, en Verden, rigere paa Duft og Farver og Sange, Ønskekvisten skabte nye Mennesker ud af dem selv — alt, saalænge det varede.

Stærkest var Forvandlingen, der foregik med Vanda.

Uden at det kostede Aage paa langt nær de Vanskeligheder, han havde været forberedt paa at maatte bekæmpe, drog han hende med sig ind paa sine Vaner og Synsmaader, i hvilke de begge fandt Fred og Hvile. Hans mindste Bøn var hende en Lov, hun lydig og gærne fulgte, stundom med en Ydmyghed, Aage maatte afværge. Thi han lød, saa tit det i hendes Føjelighed skinnede frem, hvor godt hun vidste, at hun skyldte ham al den Oprejsning, han forlangte.

Aage vilde jo netop ikke mindes derom. —

Alt som Efteraaret led, og Vinteren kom, voksede hun sig stærkere og stærkere ind i hans Familje og dens „Traditioner“ — et Udtryk, Aage yndede at bruge.

Og Aage tilbad og beundrede sin Kæreste i hendes nye Skikkelse. Han kunde tit næsten være i Tvivl om, hvorvidt hun virkelig var den samme som den kaade, forfløjne Vildkat, der i fordums Dage havde drukket og soldet med ham ved de smaa, forbudne Sammenkomster i Restaurationernes „særskilte Værelser“. Ligesom han langt foretrak det rolige, regelbundne Liv, til hvilket han nu var vendt tilbage efter sin „Raseperiode“, saaledes svarede den nuværende Vanda langt bedre til hans Ideal af den elskede Kvinde: huslig, ærbar,

opmærksom og vindende overfor alle, uden nogensomhelst Mindelser fra gamle Dages kaade Gamin-Lyster, rolig og fornuftig i Alvor, stilfærdig-munter i Skæmt.

Ja, Aage forstod saa udmærket godt den høje Gunst, Vanda nød hos begge hans Forældre i lige Grad. Og ikke mindre forstod han den Lykke, hun gjorde, overalt, hvor han indførte sin Kæreste, mest i gammeldags, rolige Embedsmandsfamiljer, hvis dæmpede, diskrete Takt aldrig havde anden Indvending mod den kønne, unge Pige end netop Beklagelsen over den slemme, forfløjne Søster, hun nok skulde have. Den Bemærkning hørte Aage Gang paa Gang bag Vandas Ryg.

Frøken Anna selv ulejlignede dem ikke stærkt.

I Ny og Næ fik Vanda Breve fra hende. Hun viste Aage dem, men han brød sig ikke om at læse dem.

Og da Anna i Juleferien gæstede København, aflagde hun end ikke Visit hos Kancelliraadens, ligesaa lidt som Aage traf sammen med hende.

Aldrig faldt det Vanda ind at beklage sig til Aage over den skæve Stilling, hvori han tvang hende ind med Hensyn til Søsteren. Hun syntes overfor ham at betragte det som

noget selvfølgelig, noget, der jo desuden be-
roede paa en Aftale.

At hun og Anna alligevel i Feriedagene kom sammen, kunde Aage paa ét og andet spore, uden dog i den Anledning at ville kræve Vanda til Regnskab eller gøre hende Bebrejdelser.

Han befandt sig saa vel i den stuevarme, lidt spidsborgerlige Forlovelseslykke, han nu kendte, at han nødig for Bagatellers Skyld vilde forstyrre den, om saa blot den allermindste Smule.

Og alting føjede sig jo forresten saa godt og lykkeligt, som han paa nogen Maade kunde forlange det. Aldrig hørte han, de Steder, hvor han kom, det forhadte Mandsnavn nævne, der kunde bringe hans Blod i Kog, hans Hænder i Knyt. Aldrig havde han svageste Grund til at formode, at Vanda gemte paa mindste Tanke om sin fordums Bekendt. Fortiden, som de selv stræbte at glemme af ærlig og fælles Vilje, syntes da virkelig at ville lade dem i Ro.

Og under al denne jævne Fryd, der lod Dagene sagtelig glide, den ene lignende den anden, faldt det ikke Aage ind med en Tanke, at der kunde være noget i deres Forhold at rette eller dog ønske ændret.

Han var lykkelig og holdt af hende. Hun

var lykkelig og holdt af ham. Var det ikke nok? Var det ikke alt?

Lige inderlige og ømme var de Kys, hvori de mødtes, selv om den Lidenskabs Ild, der én eneste Gang havde omluet dem begge, paa en Aften, hvis Minder de aldrig berørte, nu kun brændte i en hyggelig og rolig Flamme. Med Forsæt søgte Aage ikke længere de farlige Møder under fire Øjne, han havde tilstrækkelig prøvet, hvor let Fornuft og Hensyn kan vejres hen for en ung og forelsket Kvindes Blik, og ønskede aldrig hin Scene om igen.

Og havde Vanda andre Tanker derom, lod hun dem i alt Fald ikke komme til Orde. Som Udviklingen havde gaaet sin Gang, var det ganske naturligt, at deres Samtaler end ikke strejfede den Slags brandfarlige Emner. De var begge, efter at den første berusende Lykketid var runden, faldne til Ro i en agtværdig og stilfærdig Vaneforlovelse. Og gode Tegn paa deres Følelsers Varighed og Styrke var det sikkert, at denne Ro endnu intet havde tilfælles med Sløvhed.

— Dog kunde der stundom komme lidt Træthed i Vandas Blikke, hendes lyse Latter kunde faa lidt tvungen Klang. Og til Tider kunde hun synke hen i en mat og ordknap

Muthed, naar Aage fulgte hende hjem fra én af de ikke altid lige livlige Familjeaftener.

Hun skød Skylden paa en slem Hovedpine.

„Du overanstrenger dig ogsaa, kære Vanda,“ forestillede Aage hende da. „Du læser for meget. Skaan dig selv lidt.“

„Jeg skal nok skaane mig,“ lovede Vanda og smilede stille, lidt vémodigt. —

— — En Søndagformiddag i Marts sagde Kancelliraad Vinther over Frokostbordet til Vanda:

„Lille Vanda ser ikke rigtig rask ud i Dag; du er for flittig, mit Barn, kommer ikke nok i Luften. Var jeg i dit Sted, Aage, tog jeg sandelig en Tur i Skoven med min Kæreste i det prægtige Vejr.“

En Tur i Skoven! De to alene!

Det hørte til de Herligheder, Vanda ikke længe havde drømt om. Hun mindedes deres første Tur i Skoven hin solvarme Junidag. Der kom Rødme i hendes blege, lidt ufriske Kinder. Og hendes mørke Øjne sendte Aage et straalende Blik, medens hun fornøjet udbrød:

„Hører du, Aage, vi skal i Skoven.“

Aage nikkede:

„Ja — det skal blive storartet.“

Han var bleven varm og blød i Sind under hendes Blik. De to mørke, kloge Øjne med

det glade, straalende Udtryk — de mindede ham om to andre kloge, glade Øjne, sorte som Stenkulspærler, han samme Dag havde sét, paa sin Morgenvandring langs Dosseringen, i en af de smaa, snesmæltende Haver, hos den blanke, fornøjelige Stær, der sad derinde i en halm-omvunden Rosenbusk og fløjtede ud i Solskinnet med lange, bløde Toner. —

Saa tog de sammen i Skoven, mødte for-aarsstemte Folk, der gik med aabne Vinterfrakker, mødte Drengene, der falbød Violer, traadte gamle, kendte Stier gennem Ordrupskrat, hvor det første, spæde Grønne kæmpede sig frem af den svindende Sne.

Vanda fik frisk og blussende Farve i de blege Kinder, hendes Øjne blev klare og blanke.

Og Samtalen imellem dem løb gladere, mindre alvorlig og „fornuftig“, end ellers vanligt var i lange Tider.

Dér, hvor det bakkede Terræn skraaner stærkt ned mod Ordrup Mose, stod de længe stille, saa' ud over den hvide Dal, over til Huset ved Kilden. Blaa og munter Røg steg rankt til Vejrs fra dets Skorsten mod den blaa og muntre Himmel. Dybt i Dalføret og Mosen, hvor Solskinnet brændte lystigt ned over Isflager og Sné, var det, som om alle Strømme var i Færd med at løsnes, som om glade, smaa

Kildeløb overalt var i Færd med at pible og klukke frem.

De stod paa Skrænten under høje, martsbrune Bøgetræer, paa snelagt Jord.

Stille nærmede Vanda sin Kind til Aages:

„Kys mig, Aage,“ sagde hun mildt og kærligt. „Her er prægtigt herude. Jeg er saa glad i Dag.“

Længe holdt de hinanden omslyngede i en inderlig Omfavnelse, med Læberne hvilende fast mod hinandens i et langt, glødende Kys.

Omkring dem dryssede med smaa, kække Svup tunge Draaber fra Træerne ned i Gangstiens sprøde, halvt smeltede Snelag.

— — Den Aften var Aage ganske underlig til Mode, da han i en sildig Time satte sig til Skrivebordet for at gennemgaa en hel Stabel af historiske Excerpter, der laa foran ham. Hans Tanker var forflygtigede, viltre og kaade. Foraarets stærke Længsler bruste ham i Blodet. Og igennem hans Hovede sang det:

„Den kedsom Vinter gik sin Gang —“

Ambrosius Stubs kønne, gamle Vise til Hartmanns dejlige Melodi!

Hun havde nynet den for ham paa deres Gang igennem Skoven.

Og midt imellem Noter og Optegnelser kom der til at staa paa et løst Blad Papir:

Den kedsom Vinter er saa lang —
 naar vandrer den sin Afskedsgang
 for sødeligt at sove?

Vi længes, min unge Kærlighed,
 mod lune Aftner ved Sundets Bred
 og i de hviskende Skove.

Den kedsom Vinter har sin Sang,
 der skælver over Mark og Vang
 og over hvide Skove:

„Jeg lukker dog selv de Vunder, jeg slaar,
 jeg bygger dog op eders lyse Vaar,
 alt i min lune Alkove.“

Den kedsom Vinter gik sin Gang,
 nu bærer det mod Fuglesang
 og junigrønne Skove.

Og du, min Ven, som i Øjet jeg sér,
 vi to, vi længes mod meget mér,
 end vore Blikke tør love!

— — Men de Vers gemte han omhyggelig
 i en Skuffe.

Han syntes ikke, han vilde vise sin Kæ-
 reste dem.

XII.

Fredelig og jævn gik Sommertiden hen for Vanda og Aage, næsten for mild og for stille. Ingen forstyrrende eller skurrende Tone trængte sig ind i deres Forhold, men paa den anden Side hændte der heller intet af det nye, der nærmer to Sjæle stærkt og inderligt til hinanden og fører deres Udvikling fremad i Fællesskab. Der kunde nu tit komme stor Træthed og Modfaldenhed over Vanda, og selv Aage kunde nu og da gribe sig i en Følelse af utilfredsstillet Tomhed.

Hvad kunde vel Grunden være?

Havde de haft saa lidet paa Hjærte overfor hinanden, at den Smule allerede var udtømt?

Eller var Grunden mon snarere den, at den Opgørelse, der havde indledet deres Forbindelse, med sin megen Alvor havde taget Sol og Lys fra saa mange af de glade, friske

Planteskud, der ellers i broget Mangfoldighed vælder frem i en Kærlighedsgrøde som i et sydlandsk Foraar? Under deres Kærlighed var der efterhaanden blevet saa bart, saa sparsomt paa Vækst som i Skovbund under Graner.

Vanda kedede sig.

Men hun dækkede fint og klogt herover — næsten altid.

Og opdagede Aage det alligevel en enkelt Gang, havde han Beroligelsen paa rede Haand. Det var jo i fælles Interesse, han arbejdede saa stærkt, at han langt fra kunde vie hende saa megen Tid som før. Arbejde maatte der sandelig til, om de to skulde kunne klare Livet sammen. Desuden — hun havde jo hans Familje og dens Omgang. Alle stræbte jo at bære hende paa Hænderne.

Naturligvis — det skønnede Vanda meget godt. Baade for det ene og det andet var hun taknemlig.

Trods alt kunde hun stundom med Vêmod tænke tilbage paa hine glade, frie Dage, da de to hverken spurgte om Familje eller Omgang, men til Gengæld var hinanden saa lykkelig nær, var for hinanden alt.

Men herom turde hun end ikke tale til Aage.

Thi han — den unge, fremadstræbende

og myreflittige Alvorsmand — betragtede nu kun den Tid som sin Nedværdigelsestid.

Hvor har han dog kunnet glemme alle de gode Timer, tænkte Vanda tit, samtidig med at hun med et lille dulgt Suk tvang sig til Respekt for al Aages ubegrænsede, solide og hæderlige Dygtighed!

Hun kunde ikke gøre for det:

Inderst inde gemte hun endnu Mindelser fra sin kaade og kække Bohemienne-Natur. „Anstandsdamen“, som hun med et lille Smil kunde kalde sig selv, havde saa svært ved helt at glemme Fortidens raske, ubundne Færd, de frie Timers Glæde, den stjaalne Lykkes Sødme.

Men naturligvis — de Tanker skulde holdes tilbage, tvinges ned.

Thi det var jo Aage, der havde Ret.

Det betvivlede hun slet ikke.

Og det var paa hans rolige, fasttømrede Vis, at Livets varige Lykke skulde bygges.

Gemt og glemt skulde den da være — Ungdomsdagenes løse Romantik!

— — — — —
 Det hændte i Ny og Næ — men det hændte i Efteraarets Løb sjældnere og sjældnere — at Aage tog sig en hel Aften fri for at være sammen med Vanda, snart hos Forældrene,

snart i et Selskab, snart til en Forestilling i et Teater.

En Aften i Oktober tilbragte de saaledes i det kongelige Teater, hvor et nyt Stykke spilledes for første Gang. De morede sig ikke synderligt. Stykket var tyndt, Udførelsen tam. I det hele taget en spildt og kedelig Aften, var de enige om, da de gik derfra.

Som en Slags Trøst foreslog Aage, adlydende en pludselig Indskydelse:

„Skal vi gaa hen paa en Kafé og spise rigtig godt til Aften sammen?“

Han havde fortrudt Ordene, saa hurtig de var fløjne ham af Munden.

Men nu var de en Gang sagt.

Og Beslutningen lod sig følgerlig ikke ændre, mindst da efter det glædestraalende Blik, hvorved Vanda tog imod Indbydelsen.

„Aa ja, Aage, det kunde rigtignok være morsomt.“

„Godt — saa gaar vi paa Kafé!“ erklærede Aage.

Hendes øjensynlige Glæde over dette Indfald huede ham ikke rigtig. Det var og blev dog Vandas Svaghed, den Lyst til at gaa paa Kafé.

Men forresten maatte han jo indrømme, at hun ikke havde plaget ham med Bønner i den Retning.

Thi de havde ikke været sammen paa noget Sted af den Art siden Soldet sammen med Niels Klem.

Og for en Gangs Skyld, ræsonnerede Aage snusfornuftigt, er der jo ikke noget ondt deri. Det bliver dog aldrig mere en Vane for os.

— Denne Gang var der selvfølgelig ikke Tale om at søge hin mere flotte end egentlig velrenommerede Restaurant med de særskilte Værelser.

De søgte en af de jævne, borgerlige Kaféer i Teatrets umiddelbare Nærhed.

Mange Folk, der kom fra Premièren, søgte sammesteds hen.

Og det var helt vanskeligt for dem at finde Plads.

Omsider lykkedes det dog Aage at erobre et lille Bord. En flink Opvarter var straks rede til at betjene dem.

Og Aage og Vanda gennemsaa' Spisekortet med dets vidtløftige Fortegnelse over de varme Retter, bestilte Mad og fik den bragt.

Men deres lille Maaltid forløb, uden at det vilde lykkes dem at komme i den hyggelige, muntre Stemning, som Vanda havde glædet sig til. Aage følte sig ilde berørt ved det stærke Gaslys i Værelset, ved den megen Tobaksrøg, der blaa og tæt drev gennem Luft og

steg mod Loft, ved Opvarternes Vimsen og Skraalen op ved Buffetten, ved den højroastede Passiar, der summede om dem til alle Sider. Disse Omgivelser var ham nu en Gang imod. Han blev ordknap og trist. Vanda, der ikke ret forstod hans Misstemning, grebes af den og blev tavs som han.

I nogle Minuter havde de siddet og passet Maden uden at veksle Ord. Med højt optrukne Øjenbryn sad Aage og stirrede melankolsk ned i sin Tallerken.

En stærk og utilbageholden Latter, der lød henne fra Indgangen, bragte ham til at sé op i Retning af Lyden.

Tre høje, unge Herrer kom ind i Restaurationen, stadig leende af fuld Hals og bringende med sig en Strøm af frisk Luft ude fra Torvet igennem Døren, der et Minut blev staaende aaben efter dem.

Aage kendte ingen af dem og vidste ikke selv, hvorfor hans Blik uvilkaarlig og ufravendt hang ved dem, medens de med velopdragen Tvangløshed lod sig hjælpe af med Overtøjet af en tililende Tjener og slog sig ned ved et Bord, der netop blev ledigt, i nogen Afstand fra Aages og Vandas.

Nogetsomhelst mærkeligt var der ikke ved de tre. Det var glade og flotte unge Mænd af

den velkendte, blonde Junkertype, med kraftig, sund Ansigtifarve og kraftig svingede lysegule Knebelsbarter. Lidt højtallende var de, som om de kom fra en god Middag, hvad ogsaa deres Selskabsdragter tydede paa. Men i deres Optræden var der iøvrigt intetsomhelst anmassende eller udfordrende.

Hvilken dunkel og ubevidst Idéforbindelse var det da, der fæstede Aages Opmærksomhed saa stærkt ved de tre unge Mænd og især ved den højeste og blondeste af dem?

Omsider trak han Blikket til sig — hans langvarige Stirren var ogsaa lige ved at blive uhøflig — og saa' flygtig over paa Vanda.

Han studsede ved at se den Forandring, der var foregaaet i hendes Ansigt.

Ikke var hun rødmet, og ikke var hun bleven bleg. Hun smilede ham i Møde, da hun saa' ind i hans Blik, men Smilet var udvendigt og fortrukket, en Sky laa over alle hendes Træk, som om Skyggen af et Minde var fareet hen derover.

Og med ét begyndte hun at pludre lystig løs om Dit og Dat, med febrilsk Hast, der jog det ene Ord efter det andet, med samme nervøse Smilen, der syntes at stivne om Munden, medens Skyggen stadig laa over hendes Øjne og hendes Pande.

Da opfangede og forstod Aage alt i et lynsnart Blink.

Hun saa' ikke en eneste Gang henad det Bord til, hvor de tre Par blonde Knebelsbarter nu tronede over en stadig voksende Anretning af Østers og Flasker. End mindre strejfede hendes Ord en eneste Gang i den Retning. Hun talte om vidt andre Ting, spurgte ham ud om hans Studier, var med ét bleven baade saa meddelsom og saa videlysten som ikke længe.

Men uden at et Ord derom blev sagt — uden at det faldt ham ind at spørge, hende at fortælle — var det stikkende klart for Aage, hvem hin høje, blonde unge Mand var. Luften i Værelset, Stemningen omkring dem var jo fyldt med hans Navn. Det stod skrevet, tydeligt at læse, i Vandas tvungne Smil, det hviskedes frem, som det eneste, der var Mening i, under hele hendes forcerede Ordstrøm.

Aage følte sin Strube sammensnøret, sine Hænder kolde. Han maatte tvinge sig til nu og da at give Vanda et Svar, der et Par Gange faldt saa forvirret og meningsløst, at det vilde have afbrudt deres Samtale, om ikke Ordene havde været det samme for dem begge: det tommeste, ligegyldigste Skalkeskjul for det, de tænkte paa.

Et Par Gange havde den høje, blonde Herre sét stivt paa Vanda, som om han søgte Lejlighed til at hilse. Men Lejligheden kom ikke. Haardnakket undgik Vanda at sé til den Kant.

Omsider kaldte Aage paa Opvarteren, betalte og hjalp Vanda Kaaben paa.

Det værste var nu tilbage — værre end en Spidsrodsgang, de faa Skridt hen til Døren maatte føre dem forbi det farlige Bord.

Aage lod Vanda gaa først, fulgte selv efter med Hænderne knyttede i sine Frakkelommer. Dirrende kogte Forbitrelsen og Hadet i ham, han var ikke sikker paa, hvad der vilde ské, hvis han nu rejste sig og hilste, men Aage følte bestemt, at det gjaldt at gøre Vold paa sig selv, for enhver Pris at undgaa Skandale.

Til hans store Forbavselse, og til hans ikke ringere Lettelse gav den høje Blonde imidlertid ikke fjærneste Tegn til Genkendelse. Han blev roligt siddende, bøjet over sine Østers, medens Vanda gik forbi.

Men da Aage vendte sig i Døren for at lukke efter sig — Vanda var allerede ude paa Gaden — mødte han den blonde, unge Mands Blik.

Nysgærrigt og forskende, men ganske blottet for Spot eller Ynk, Overmod eller Misundelse, fæstede det sig et Sekund i Aages.

Aage lod Døren falde tungt i efter sig.

Det var en tavs og trist Hjemtur den Aften til Vandas Gadedør. Aage vilde tale, men kunde ikke finde Ord. Hvorfor spørge? Han havde jo øjensynlig gættet rigtigt. Hvad skulde han overhovedet sige? Her var jo intet at bebrejde nogen, intet at lamentere over. Det tilfældige Møde maatte dog komme en Gang, før eller senere. Kun underligt, at det ikke var kommet for længe siden. Kun heldigt, at det var løbet saa uformærkt og stilfærdigt af.

Trods disse Fornuftgrunde kunde han paa den anden Side ikke tvinge sig til trøstende og venlige Ord til Vanda, skønt han vel vidste, at just nu trængte hun til saadanne Ord. Skyggen var imellem dem, Skyggen af Mindet.

Vanda, der ikke længer kunde udholde denne pinagtige Tavshed, begyndte at prøve sig frem til en Samtale.

„Du, Aage —“

Hendes Stemmeklang var bønlig og indsmigrende.

„Ja“ — svarede han kort.

„Du er saa indesluttet. Er du meget bedrøvet?“

„Bedrøvet? — Ikke det mindste,“ lød Svaret ligesaa tvært som før.

„Det var ikke nogen rigtig morsom Aften,“ vedblev Vanda. „Stykket kedede mig.“

„Mig ogsaa.“

„Og der var saa mange Mennesker i Kaféen.“

„Ja,“ sagde han paa en Maade, der lukkede Vandas Mund.

Og hun tav.

Tydeligere kunde hun dog ikke lægge ham paa Tungen de Ord, der maatte siges nu. Men han vilde ikke tale. Og hans Tilbageholdenhed var ikke den ridderlige, overbærende Tavshed, der kunde have erstattet Ord. Det var en gnaven og saaret Tavshed, der sagde saa meget som: Sé, hvor jeg er forurettet. Og sé, hvor jeg alligevel kan tie.

Herregud, han maatte dog forstaa, at hint Gensyn vakte bitrere Følelser i hende end i ham. Han maatte dog ane, hvor nu hendes Hjærte blødte, hvor hele hendes Sjæl nu higede efter, ja, tiggede blot et venligt Ord, et mildt og varmt Haandtryk.

Men nej, han tav!

Og medens hendes Arm hvilede i hans, undgik han at sé paa hende, skønt han i Armens Skælven kunde spore, at det brød i hende med undertrykt Hulken. Han lod, som om han ikke mærkede det, saa haard og egoistisk var han bleven i sin bitre Skinsyge.

— Da han til Farvel gav hende det vante, snart ogsaa vanemæssige, Kys i Gadedøren, mærkede han, at hendes Kinder var vaade af Taarer.

Men end ikke da løsnedes hans Tunge til andet end et kort og koldt:

„God Nat, Vanda.“

— Først paa Vejen hjem kom han atter til Besindelse og skammede sig alvorligt over sin Handlemaade. Baade uretfærdig og grusom havde han jo været, og ynkeligt, stymperagtigt havde han taget den Situation, han nu hver Dag et langt Aar igennem havde forberedt sig paa. Fuldstændig overrumplet, bragt ud af Fatning var han bleven, da det kom til Stykket, da hans Fasthed og Styrke skulde prøves. Og hvor inderlig fejgt havde han ikke gennem sin haarde Tavshed ladet hende fornemme en Ringeagt, hun ikke for tjente, og som han end ikke i Virkeligheden følte.

— — Nu gjorde hans ærlige Hjærte Protest imod det altsammen.

Oprejsning, fuld og rig Oprejsning lovede det den stakkels Vanda for de Taarer, hun for hans Skyld græd i denne Nat.

XIII.

Men det faldt ikke saa let at give denne Oprejsning, som han havde tænkt sig.

Det fik han at mærke allerede næste Dag.

Første Gang, han bragte den Sag paa Bane, afviste Vanda den ganske kort:

„Lad os slet ikke tale derom, Aage. Det har vi jo én Gang for alle lovet hinanden.“

„Men jeg opførte mig stygt imod dig igaar Aftes, Vanda.“

„Det gjorde du. Men lad os nu heller ikke tale om det. Saa glemmer vi det maaské. Og tro mig, saaledes er det bedst.“

„Saa glemmer vi det maaské.“

De Ord lød længe efter for Aages Sind. Ogsaa mærkede han, at hendes Væsen overfor ham var kendelig forandret. En vis fremmed Skyhed kunde vise sig i hendes Blik, dukke sløret frem i hendes Stemmeklang. Og alt medens de nu begge med Forsæt veg langt

uden om det farlige Punkt, havde de Vanskelighed ved paa andre Omraader at genfinde den gamle Fortroligheds Tone.

Med bitter Anger skønnede Aage da, at Vanda ganske langsomt drog sig tilbage fra ham. Braadden af hans Haardhed mod hende hin afgørende Aften, da Styrken af hans Løfter om Glemsel og Tilgivelse skulde prøves, sad igen i hendes Sjæl.

Hun er krænket, hun føler sin Tillid sveget, sagde Aage til sig selv.

Og han fordoblede sin Ømhed og Opmærksomhed imod Vanda.

Han vandt ikke andet derved, end at Vanda lagde en vis træt eller plaget Glæde for Dagen, omtrent, som om hun vilde sige:

Ja, ja, nu kan det være nok. Gør dig blot ikke saa megen Ulejlighed for min Skyld.

Og intet pinte Aage mere end netop disse hendes udtalte Tanker, som han troede at læse i hendes Blik.

Paa denne Vis forløb en tre-fire lidet glædelige Uger.

— En Dag i November kom han henimod sin Middagstid fra det kongelige Biblioteks Læsesal. Han havde siddet der i nogle Timer, bøjet over Bøgerne, uden rigtig at faa noget udrettet.

Et Ansigt skød sig stadig mellem ham og de hvide Blade, et blegt og følelsesløst Ansigt, Vandas Ansigt, saaledes som han havde set det hele den foregaaende Aften hjemme i Forældrenes Hus.

Og da han, lidt tidligere end sædvanlig, gik fra Biblioteket i den graa og regnvejrstriste Novemberskumring, saa' han hele Livet saa trøstesløst og tungt at bære, at han bandede Byrden, der var lagt paa hans Skuldre. Fuld af Lede og Træthed, forpint af Selvbebrejdelse og stadig vaandefuldt forelsket i den Kvinde, han fordem havde ejet, den Kvinde, som nu langsomt tog sig selv tilbage fra ham, gad han næppe flytte Foden ad de sølede Gader. Ganske mekanisk traadte han de kendte Veje, der førte mod hans Hjem, stod lidt stille udenfor den store Kafè ved Vesterbropassagens Hjørne, gik saa indenfor og bestilte sig et Glas Absinth. Det var saare, saare sjældent, at han saaledes paa kunstig Vis søgte at bringe Stemningen op.

Henne ved Vinduet havde han taget Plads og saa' med sløve, ligesom forvaagede Øjne ud paa Passagens muntre Mylder af Fodgængere og jollende Drosker og ringlende Omnibusser, medens han nippede smaat af den stærke, hvidliggrønne Drik i Glasset foran ham

paa Bordet. Lidt efter lidt gød den en mild, dulmende Varme i hans Aarer, og hans Tanker svømmede uvisse hen i et graat og blødt, ikke ubehageligt Kaos, af hvilket ingen skarpe Kanter hævede sig forstyrrende frem. Han var ikke vant til at drikke Absinth og sporede intet til Giftens kendte stimulerende Egenskaber. Snarere gjorde den ham søvnig. Han lukkede en Gang imellem Øjnene. Lidt efter lidt sank han hen i en halv Døs.

Af denne vaagnede han brat ved i sin Nærhed at høre livligt samtalende Stemmer.

„Frøken Anna“ — blev der sagt.

„Ah — den smaa Frøken . . .“ tilføjede en anden Stemme.

Og Aage hørte sin Kærestes Efternavn nævnet.

Uden at dreje Hovedet mod de talende lyttede han efter.

„Ja, hun er ikke ilde,“ vedblev den, der sidst havde talt.

„Dejlig Pige,“ bekræftede den første Stemme med et inderlig raat Udtryk. „*Toute la lyre*, som det hedder i „Sappho“.“

Stemmen forekom Aage bekendt.

Han saa' i Retning af de talende: to unge Kavalerer, der sad et Par Borde fra ham selv, ved det næste Vindu, spillede Domino og gjorde

allehaande, snart onskabsfulde, snart slibrige Bemærkninger om de forbispadserende Herrer og Damer.

I den ene af dem genkendte Aage ganske rigtig Forfatteren Niels Klem, hvem han kun havde talt med den eneste Gang før. I Ny og Næ havde de mødt hinanden paa Gaden, men Niels Klem var altfor ophøjet i sine egne Tanker til at lægge Mærke til en saadan Ubedydelighed som Aage Vinther. Denne paa sin Side skøttede just heller ikke stort om sit literære Bekendtskab.

Nu gav Aage imidlertid Agt paa Niels Klems Ord. Han kunde gøre det uden paa nogen Maade at vide sig skyldig i Lureri. Thi Forfatteren var ikke bange for at tale saa højt, at alle omkringsiddende kunde høre, hvad han sagde.

Efter et Par Minuters Forløb faldt Samtalen mellem Niels Klem og hans Følgesvend atter paa Frøken Anna.

„Stakkels Tøs,“ sagde Klem — og Aage saa' ham med en dybsindig Mine drikke Glasset ud. „Jeg er sgu egentlig bange for, at hun mener mig det alvorligt. Det vilde være slemt.“

„Meget slemt,“ bekræftede Vennen med et deltagende Grin.

— Aage rejste sig, skød hæftig sin Stol tilbage og gik hen til Niels Klem.

„Undskyld, jeg afbryder Deres sikkert lærerige Foredrag, Hr. Klem,“ sagde han med dirrende Stemme, men temmelig lavmælt for ikke at vække unødvendig og kedelig Opsigt, „jeg kender den unge Dame, De taler saa flot om.“

„Det gør jeg med,“ sagde Niels Klem og saa' op og ned ad ham med et uforskammet Blik.

Med Haanden støttet mod en Stoleryg sagde Aage hæst og tydeligt lige ind i Ansigtet paa Klem:

„Det er min Svigerinde, De æreskænder — her paa offentligt Sted. Vår Deres Mund. Det var kun det, jeg vilde sige Dem.“

Niels Klem havde lagt sig tilbage i sin Stol og stirrede paa Aage, som om han aldrig havde set ham før.

Nu opklaredes hans Ansigt af et stort Smil:

„Ja, det er sgu rigtig — nu kender jeg Dem igen. Unge Hr. Vinther — det glæder mig paa Ære. Tak for sidst. Fordømt længe siden forresten. Sæt Dem ned og genér Dem ikke.“

„Det kunde jeg lære af Dem,“ mente Aage.

„Det blandt andet,“ indrømmede Klem, der blev mere og mere smilende og elskværdig, jo højere Aages Hidsighed steg.

„Undskyld, De forstaar mig vist ikke rigtig,“ sagde Aage nu. „Jeg staar ikke her for at gøre Grin. De har, højrøstet, i mange Menneskers Nærværelse, omtalt en Dame, jeg kender, paa upassende Maade. Jeg ønsker i den Anledning blot at sige Dem i Deres aabne Øjne, at saaledes bærer ingen *gentleman* sig ad.“

„Hvorfra vèd De, hvorledes en *gentleman* bærer sig ad?“ spurgte Niels Klem, der ogsaa begyndte at blive hidsig. „Et Raad saa godt som ti, unge Hr. Vinther. Lad De mig passe mig selv og mine Damebekendtskaber. Og pas De Dem selv og Deres — Kæreste. Der er vist al mulig Anledning dertil, kan jeg betro Dem.“

„Det er Løgn,“ før det ud af Aage. Og det saa energisk, at et Par af de nærsiddende Herrer sprang op fra deres Pladser og to-tre Opvartere kom løbende til for at forhindre et Slagsmaal.

Og som Aage stod dèr, ligbleg, rystende af Raseri, overfor Niels Klem, der ogsaa var sprunget op fra sin Stol, kunde det nok sé ud til allehaande.

„De Herrer maa undskylde —“ stammede én af Opvarterne frem, idet han viftede omkring sig med Servietten som for at køle de ophidsede Gemytter.

„Bare rolig, Petersen,“ bemærkede Niels Klem, der hurtig havde genvundet sin vante Fatning og Sikkerhed. „Jeg klarer selv den Sag.“

Og med et let Buk for Aage vedblev han: „De har maaské ikke noget imod at følge mig udenfor, Hr. Vinther? De skal ikke være bange. Jeg vil ikke slaas. Det er dumt og barnligt, fører bare til Grin og til den offentlige Politiret. Men jeg kunde maaské sige Dem et Par Ting, som De nødig vil have for mange Ørenvidner til.“

Uden selv i Grunden at vide hvorfor, fulgte Aage med Forfatteren og hans Ledsager ud i Kaféens Gaard.

Her tog Niels Klem atter til Orde:

„Hvis De havde givet mig Deres Røffel — maaské var den ikke helt ufortjent, jeg var lovlig højroset og meddelsom overfor min Ven Langben — hvis De havde givet mig den paa sindig og fornuftig Vis, skulde jeg maaské rolig have puttet den i Lommen. Nu var De hidsig, forløb Dem — og jeg forløb mig igen. Det er kedeligt, grumme kedeligt. Men Deres „Løgn“ lader jeg ikke sidde paa mig.“

„De skal staa mig til Regnskab for, hvad De har sagt om min Kæreste,“ udbød Aage.

„Jeg beder Dem, bedste Vinther, blot ikke

lyrisk, ganske koldblodig. Jeg henstillede kun i al Venskabelighed til Dem, at holde Deres Næse fra andre Folks Sager og i Stedet for passe Dem selv og Deres Kæreste.“

„De tilføjede, at der var al mulig Anledning dertil. Det er en Insinuation.“

„Det skulde kun være et velment Vink.“

„Hvad mente De dermed? Hvad sigtede De til?“

„Hvorfor skulde jeg i Grunden svare Dem paa det?“ spurgte Klem drillende.

Og med en Følelse af Ærgrelse fornåm Aage, i hvilken Grad hans Hidsighed trak det korteste Straa overfor Modstanderens urokkelige Selvbeherskelse.

„Fordi jeg, jeg vil det — jeg forlanger det,“ — Aage stammede lidt i det.

Niels Klem rystede paa Hovedet:

„Det hele er saamænd den uskyldigste Sag af Verden. Rimeligvis vil Deres Kæreste selv fortælle Dem Historien.“

Aage trak Vejret kort. Altsaa var der skét noget, noget, Vanda holdt skjult for ham.

Han greb hæftig Niels Klem i Armen — Klems Ven med de lange Ben, der diskret havde holdt sig lidt fra dem under Samtalen, rykkede ved denne Gestus nærmere og indtog en truende Holdning.

„De skal fortælle mig, hvad De mener, Menneske,“ raabte Aage og rystede Forfatterens Arm.

Det spottende Smil om Niels Klems Mund forsvandt og vэг et Øjeblik endog Pladsen for noget, der kunde ligne et medfølende Udtryk.

„Er dette et Hjærteanliggende for Dem, Hr. Vinther?“ spurgte han alvorlig.

„Ja,“ nikkede Aage.

„*Eh bien* — det hele, jeg sigtede til, var det lille Gilde forleden Aften hos Frøken Anna. Enten har Deres Kæreste selv fortalt Dem det, eller ogsaa gør hun det nok. Det hele Selskab bestod jo kun af Damerne og mig og saa en Barndomsven af de to Søstre —“

Aage slap Klems Arm og tumlede forvildet tilbage, medens Forfatteren vedblev:

„En vis Holger Funch. Jeg véd ikke, om De kender ham. Ganske prægtig Fyr, maa jeg sige.“

Aage havde nu fattet sig og taget sit Parti. Han satte et tvungent Smil op:

„Ja, naar det er det hele Det har jeg selvfølgelig hørt om. Men Deres Bemærkning før var saa almindelig holdt, at —“

„Jeg forsikrer Dem,“ bekræftede Niels Klem ivrigt. „Jeg sigtede ikke til nogetsomhelst andet. Det giver jeg Dem mit Æresord paa.“

Og som jeg siger Dem, det lille Gilde var saa nydeligt og pænt — —“

„Naturligvis — naturligvis,“ sagde Aage.

„Intet, som paa nogen Maade kunde være Dem imod.“

„Selvfølgelig — naar De siger det.“

„Jaja da,“ nikkede Niels Klem, „saa haaber jeg, den lille Misforstaaelse er fjærnet. Jeg behøver ikke at sige Dem, at jeg har den dybeste Respekt for Deres Forlovede og i høj Grad beklager, om jeg i Kaadhed har fornærmet hende og Dem.“

„Nej, vist ej, vist ej — nu véd jeg jo Sammenhængen, det hele var jo kun Deres Spøg“ — og Aage lagde en kold og valen Haand i Forfatterens fremrakte Højre, lettede paa Hatten og gik ud ad Kaféens Port med lidt usikre Skridt.

Niels Klem saa' efter ham, hovedrystende, og sagde til sin Ven Langben:

„Du, den tog alligevel stygt paa ham, skønt han holdt sig stiv og spillede godt Komedie. Han anede ikke et Ord om det hele.“

„Ja, det var dumt, du sludrede,“ ytrede Hr. Langben.

„For Fanden, han tvang mig jo selv til det,“ indvendte Klem ærgerlig.

„Du skulde meget hellere have holdt Kæft og givet ham nogle Klø.“

Hr. Langben tog gabende sin Ven under Armen.

Lidt efter sad de begge fordybede i deres Dominospil uden at skænke det nys passerede Optrin nogen yderligere Tanke.

XIV.

Samme Eftermiddag skrev Aage et langt Brev til Vanda og sendte det afsted med Posten.

Han oppebiede forgæves et Svar hele den følgende Dag.

Om Aftenen ventedes hun til hans Forældre.

Hun kom ikke, sendte heller ikke Afbud.

Hvorover alle hos Kancelliraadens undrede sig saare. Noget saadant var aldrig før hændet; hun maatte være bleven pludselig syg, mente de og opfordrede Aage til at se hjem til hende.

Men han undslog sig derfor: Herrebesøg var jo ikke velsete i Pensionatet, hvor hun boede.

— Næste Morgen fik han omsider et Brev med hendes Skrift.

Med skælvende Hænder aabnede han det.

„Aage!“ stod der som Overskrift.

Intet andet.

Og saa læste han:

„Du havde ventet mig selv. Men du faar kun dette Brev. Det er ikke blot Svar paa dit eget Brev; jeg vilde have skrevet det — selv uden dit — fordi det nu er nødvendigt, at vi hæver vor Forlovelse.

Saa — nu er det sagt, og jeg tilføjer med det samme, at hvad Niels Klem fortalte dig, hvad du vægrede dig ved at tro, alligevel er sandt. Ja, jeg har truffet ham igen, Holger Funch, ikke blot den Aften hos min Søster, ogsaa nu i Aften, mens I ventede mig hjemme, var jeg sammen med ham. Det er kun en halv Time siden, jeg sagde ham Farvel. Nu behøver altsaa ingen fremmed at fortælle dig det.

Jeg giver dig herved alle dine Løfter og Ord tilbage; samtidig tager jeg mine egne igen. Min lille Roman blev kun kort, men man kan jo ikke gaa i Rette med Skæbnen. Jeg giver ikke dig nogen Skyld. Maaské har du ikke altid forstaaet mig rigtig, maaské har du for stærkt villet lægge Baand paa den Natur, der dog var og blev min, maaské var du hjærteløs og haard den Aften, da din Tavshed slog min Kærlighed til Døde, — du burde vidst de rette Ord — men jeg vil ikke beklage mig over noget, ikke søge nogen fejg Undskyldning, nu da jeg med velberaad Hu har — ja Aage, bliv ikke altfor vred — har begaaet mit „Til-

bagefald“. Dette maa være forfærdeligt for dig at læse, Aage, men hvorfor ikke være ærlig? Sandheden er dog den, at han nu som i fordums Tid er Manden — og Manden, der passer for min Natur. Han beder ikke, han giver heller ikke Løfter, men naar han kalder, maa jeg komme. Han har kaldt, og jeg er kommen, og nu er jeg meget, meget ulykkelig, men uden Anger.

Det kan vel næsten se ud, som om jeg spottede dig, Aage, naar jeg nu giver dig venlige Ord til Slut, men dog skal du have dem. Du maa sige og tænke alt om mig, du har Ret dertil, men du maa ikke sige, jeg ikke har holdt af dig. Jeg skriver det ærligt, og jeg siger dig: jeg har aldrig holdt af nogen saa godt og inderligt som af dig og vil aldrig komme til det. Og havde der ikke været saa meget os imod — hvor havde vi været lykkelige sammen!

— Maaské vil du herefter høre meget ilde om mig. Maaské vil du kalde mig en Flane, en Tøjte. Jeg véd, hvorledes du dømte min Søster, det har du tit nok givet mig at forstaa, og jeg er jo ikke bedre end hun. Jeg taalte sagtens ikke, den ene Gang at komme ud over Stregen, eller ogsaa skulde en stærkere Haand end din have holdt mig tilbage paa den

rigtige Side og uden — som du overfor mig — at lade sig mærke med sin Offergærning. Nu er Springet tilbage gjort. Jeg skaber mig ikke, nu vil jeg more mig, føle, jeg er ung, efter Evne brillere. Du paastod jo selv en Gang, at jeg nok kunde det, det var før du satte mig i dit moralske Forbedringshus. Nu er jeg til Mode som en udbrudt Slave, jeg vil nyde min Frihed.

— Aa fy, aa fy, hvor jeg er styg, hvor jeg kunde græde over mig selv, medens jeg skriver dette. Men det er for sent at græde. Og det er for fejgt.

Nu skal du da vide til allersidst, Aage, at i det glade Liv, jeg nu vil føre, vil der af og til blive Øjeblikke, hvor jeg hverken kan forstille mig eller more mig. Saa vil Vanda for en lille Stund i Tankerne være din Vanda igen, tage sin eneste følte Kærlighed frem, tale for den, kæle for den, græde over den og gemme den igen i sit hemmeligste Lukke. Ja, du, jeg glemmer dig aldrig, skønt jeg nu skal til at glemme dig!

Vanda.“

— — — — —
 — — Langsomt læste Aage Brevet, Gang efter Gang igennem, medens Taarerne løb ned over hans Kinder.

Saa traadte han hen til sit Kvistkammer-vindu og saa' længe ud i Novemberdagens Graalys, ud over Jærnbanelerrænet, han i saa mange skiftende Stemninger havde staaet Ansigt til Ansigt med, siden den Junidag langt, hvor forfærdelig langt tilbage, da ét af disse raslende, klaprende, røgspyende Tog, der løb ud og ind dernede, fór til Skovs med to unge Menneskers gryende Lykke.

Længe stod han og saa' ud i dybe Tanker, medens hans alvorlige Kærlighedshistorie drog sine skiftende Billeder gennem hans Sind.

Saa forvarede han Vandas Afskedsbrev hos det Digt, han hin samme Junidags Aften havde skrevet, — det første Digt til hende.

Dvælende hang hans Øje, før han lukkede Skrivebordsskuffen, ved dets sidste Vers:

Ud vi vandt, trods din bange Bøn,
ud til Landevejsstøvet.

— — Inde i Skoven er Skyggen grøn,
og der er svalt under Løvet.

